

CURIERUL JUDICIAR

REVISTĂ DE DOCTRINĂ-JURISPRUDENȚĂ-LEGISLAȚIUNE-ECONOMIE POLITICĂ-FINANȚE-SOCIOLOGIE

FONDATOR:
ION S. CODREANU
Avocat

DIRECTOR:
I. GR. PERIȚEANU
fost Ministru, Avocat
Președintele Uniunii avocaților din România

PRIM REDACTOR:
ALEXANDRU VELESCU
Doctor în Drept, Avocat

COMITETUL DE REDACȚIE:

Traian Alexandrescu, fost decan al Baroului de Ilfov Avocat; **Alexandru Cerban**, Profesor Universitar, Avocat
Iosef Gh. Cohen, Consilier la Consiliul Legislativ, Avocat; **N. Jac Constantinescu**, Președinte la C. de Apel București
E. Cristoforeanu, Dr. în Drept dela Roma, Avocat; **Radu Dimiu**, Magistrat la Trib. Ilfov; **Vintilă Dongoroz**,
Profesor universitar, Avocat; **D. Gălășescu Pyk**, Profesor Universitar, Avocat; **C. Sipsom**, Profesor Universitar;
C. A. Stoeanovici, Conf. univ. Membru al Consiliului Legislativ; **Gr. L. Trancu-Iași**, fost Ministru, Avocat;
Hariton Udrea, Judecător Trib. Ilfov și **Petre Vasilescu**, Profesor Univesitar.

SECRETARI DE REDACȚIE:

E. C. Decusară Dr. în Drept din Paris, Directorul Statisticii Judiciare; **Ionel I. Codreanu**, Doctor în drept din Paris, Avocat.

Cu acest număr se încheie activitatea CURIERULUI JUDICIAR pe anul 1936.

Primul număr al revistei pe anul 1937 (XLVI) va apărea Vineri 1 Ianuarie 1937.

Tabla de materii a anului 1936 (XLV), fiind complet lucrată, a fost pusă sub tipar și va apărea în cursul lunii Ianuarie 1937. Ca și în anii precedenți costul ei va fi de 100 lei și NU se va vinde decât aceluia în curent cu plata abonamentului.

Cu această ocaziune repetăm apelul, adresat abonaților și în cursul anului, de a trimite anticipat costul abonamentului prin mandat poștal direct la administrația revistei, str. Artei 5, București.

SUMAR

— O lacună a legii timbrului, de Teodor I. Diaconescu, magistrat;
— Contenciosul contribuțiilor directe de Romulus G. T. Ionescu, Recenzie de E. Cristoforeanu, avocat.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

— Inalta Curte de Casație și Justiție s. I: *Smaranda D. Tucă cu I. D. Vanghele și a.* (Acțiune de contestarea legitimității unui copil. Când trebuie făcută de moștenitori? La prima zi de înfățișare sau la prima ședință când a avut loc discuția contradictorie dintre părți? Tardivitate);

— Idem, idem: *N. St. Barbu cu Iosif Enăchescu* (Vânzare. Neîndeplinirea obligațiunei vânzătorului de a preda lucrul. Facultatea cumpărătorului de a cere, fie rezilierea vânzării, fie executarea contractului. Cum se poate exercita acest drept de opțiune);

— Idem, s. II: *G. Teodorescu și a. cu Al. Kiselevschi* (Dau-ne. Hotărâre obținută în Bucovina. Debitorul militar domiciliat în Vechiul Regat, Poprire pe solda sa. Inadmisibilitate);

— Idem s. III: *Cezar Caraiman cu Regia Aut. C. F. R.* (Acțiune în contencios. Funcționar la C. F. R. îndepărtat din serviciu pentru condamnări penale, Recurs. Respingere);

— Idem, idem: *Ion N. Dumitriu cu Ministerul de Interne ș. a.* (Măsuri financiare urgente. Se aplică și membrilor Comitetelor de Revizuire. In ce termen trebuie dată deciziunea de constatarea ilegalității numirii unui funcționar?);

— Curtea de Apel București s. V: *Rudolf Samuel cu Alex. Bîner* (Apel penal. Se semnează de parte sau de un împuternicit special);

— Tribunalul Ilfov s. II com.: *Sachsische Metallwarenfabrik August Wellner Sohne din Aue cu I. Wappner* (Concordat preventiv. Dacă creditorul poate să pretindă restul de creanță neplătit după expirarea concordatului provenit din lichidare judiciară. Soluțiune afirmativă. Adeziunea creditorilor în asemenea concordate. Valoarea ei. Dacă poate fi tacită. Soluțiune negativă).

JURISPRUDENȚA STREINĂ

— Casația italiană I (Societate anonimă. Lichidare. Bilanț final. Aprobarea tribunalului);

— Idem, idem (Societate anonimă. Bilanț. Deliberarea adunării de a se distribui dividendele în rate. Constatarea ulterioară a falsificării bilanțului și a inexistenței beneficiilor. Acționarii nu au drept la dividend);

— Idem, idem (Donațiune sub formă de rentă viageră. Nulitate);

— Idem s. II (Donațiune cu ocazia unei căsătorii, Instrei-

nare interzisă. Moartea donatorului. Donatarul nu poate opune această clauză);

— Idem s. III (Succesiune. Erede universal. Reprezentanța în justiție);

— Idem, idem (Vânzare prin persoană interpusă. Dreptul persoanei în favoarea căreia se face vânzarea și al creditorului său);

— Idem, idem (Uzuzfruct. Modificări accidentale. Folosință mai avantajoasă. Admisibilitate);

— Idem, idem (Privilegiul proprietarului asupra mobilelor chiriașului. Condițiuni de exercitare);

— Casația franceză (Faliment. Perioada suspectă. Nulitate de drept. Garanție constituită pentru o datorie contractată anterior. Nulitate de drept. Recunoașterea datoriei. Novațiune (lipsa ei). Apreciere suverană a instanței de fond);

— Idem (Domiciliu. Determinare. Schimbare. Declarație dublă. Imprejurări de fapt).

O LACUNA A LEGII TIMBRULUI

Se știe că un mandat, avocat sau nu, poate activa în cadrul unui proces pe baza împuternicirii ce o primește dela parte, fie printr'o declarație verbală făcută înaintea instanței în conformitate cu art. 3 din legea accelerării judecăților, fie printr'o procură specială, fie în sfârșit printr'o simplă scrisoare. El poate însă să compare și în cadrul mai multora sau chiar a tuturor litigiilor ce mandantul său impricinat le-ar avea, pe baza, în acest din urmă caz, a unei procuri, denumită în mod nu tocmai corespunzător, generală (1). Înfațișându-se în fața instanței într'un singur proces, trebuie să-și justifice în prealabil mandatul, prin depunerea la dosar, în original sau copie, a unei procuri legalizate și timbrate potrivit art. 4 paragr. 13 și 16 din legea timbrului. Din acest punct de vedere nu există absolut nicio diferență între sistemul aplicat sub regimul procedurii civile ardelenne și acela practicat sub regimul procedurii civile române.

N'am putea spune același lucru și în cazul când mandatarul intervine în litigiile mandantului său, pe baza unei procuri generale. Sistemul practicat în Vechiul Regat pretinde ca mandatarul general pentru justificarea împuternicirii sale, să anexeze în fiecare cauză la dosar, câte o copie de pe procura sa generală și de care nu se poate lipsi prea ușor. În sistemul procedurii civile ardelenne această formalitate este înlocuită, cel puțin în cazul când mandatarul este avocat, cu una mult mai expeditivă. Articolul 102 din legea I din 1911 dă dreptul părții de a înștiința, înaintând totodată tribunalului sau judecătoriei, procura generală dată mandatarului său și pe care instanța o trece într'un tablou întocmit adhoc. Procedând astfel, împuternicitul nu are altceva de făcut în fața acestei

1) Denumire care ar urma să fie rezervată actului prin care se conferă gerarea tuturor afacerilor mandantului.

instanțe, pentru justificarea mandatului său, decât să se refere la această procură, în prima sa petiție sau la prima sa înfățișare. Când intervine în fața altor instanțe, această simplă referire nu mai este îndestulătoare, el trebuind atunci să producă un extras din tabloul ținut de instanța în arhiva căreia se află depozitata procura generală.

Legea XLIII din 1914, care a fost aplicabilă în Ardeal până la data de 1 Mai 1927, când i-a succedat actuala lege a timbrului, prevedea în mod special cum trebuiau taxate și înștiințarea despre darea procurii generale și reprezentările în instanță ale mandatarului general și extrasul de pe tablou. Prin art. 30 această lege dispune că pentru a se lua act de înștiințarea procurii generale, partea era obligată să plătească o taxă fixă de 5 coroane, iar mandatarul, care interveinea în baza unei procurii generale, să achite și el, în fiecare cauză, un timbru de procură de 1 coroană și 50 fileri. Același articol prevedea în aliniatul al doilea obligațiunea ca extrasele de pe evidența procurilor generale eliberate de judecătorie să fie taxate cu 1 coroană și 50 fileri de fiecare coală. În sfârșit articolul 49 alin. 2 mai edicta că avocatul, care interveinea pe baza procurii generale menționate în art. 102 pr. civ., trebuia să depună în timbre taxa de 1 coroană și 50 fileri stabilită de art. 30, în fiecare cauză, la prima înfățișare pe procesul-verbal iar dacă mai înainte ar prezenta vreun script, să aplice timbrul pe acesta, specificând dedesubtul lui că a fost depus ca timbru de procură.

Toate aceste dispozițiuni sunt ele legiferate și prin actuala lege a timbrului? Dela început va trebui să spunem că această lege nu numai că nu s'a ocupat în special așa cum a făcut-o vechea lege a timbrului, dar de prezentarea mandatarilor în instanță pe baza unei procurii generale, nu s'a ocupat chiar de loc. Lăcuna aceasta nu poate avea altă explicație decât aceea că la legiferare, legiuitorul nu s'a sezisat de toate formalitățile și instituțiunile proprii sistemului procedural ardelean și care nu-și au corespondențele în sistemul procedurii civile române. Astfel în baza legii în vigoare, extrasul pe care mandatarul este obligat să-l producă în fața altor instanțe, trebuie să fie timbrat ca oricare alt extras potrivit art. 4 paragr. 6, iar înștiințarea pe care partea o face tribunalului sau judecătoriei despre procura sa generală și care mai înainte era supusă la o taxă de 5 coroane, deci la o taxă de aproape de 4 ori mai mare ca aceea pentru procură, astăzi este suficient dacă și-o timbrează ca ori și ce petiție în general, conform art. 4 paragr. 1. Legea nu cuprinde însă niciun cuvânt, nicio mențiune despre modul cum ar trebui timbrate prezentările în instanță ale mandatarului și pentru care altădată trebuia să achite în fiecare cauză câte o coroană și 50 fileri, adică atâta cât era necesar și pentru timbrarea unei procurii. Pentru complinirea lacunei, a cărei existență nu mai poate fi pusă la îndoială, nu ne putem referi la dispozițiunile vechei legi, deoarece aceasta a fost în întregime abrogată prin art. 111 din noua lege. Chiar dacă n'ar fi așa, acele dispozițiuni nu ne-ar putea fi totuși de vreun folos, întru cât ne-ar lipsi atunci cuantumul sumei ce trebuie achitată cu titlu de taxă sau de timbru. Dispozițiunile actualei legi reglementând anumite acte sau fapte juridice înfățișând o apropiată analogie cu acelea în discuție — și care în treacăt fie zis nu există niciuna din acestea — nici ele nu pot avea vreo aplicațiune de vreme ce această lege este, prin natura ei, excepțională prin urmare de strictă interpretare. În lipsă de o dispozițiune categorică în acest sens, numai printr'o înfrângere a principiului consfințit prin art. 109 din

Constitutie, după care niciun impozit nu se poate percepe decât pe baza unui text de lege, am putea supune la vreo taxă sau la vreun timbru, toate aceste reprezentări pe care mandatarul le face în virtutea art. 102 din procedura civilă.

Prin urmare, iată practicându-se sub imperiul aceleiași legi, două sisteme deosebite: de o parte aplicabil în Ardeal, unde mandatarul își poate exercita fără nicio piedică de ordin formal mandatul său, în toate cauzele de orice natură ar fi ele și oricât de numeroase, fără niciun nou act probator și în consecință fără să plătească vreo taxă sau să achite vreun timbru și pe de altă parte, acel practicat în Vechiul Regat, unde mandatarul este obligat să-și justifice mandatul în fiecare cauză, depunând la dosar câte o copie de pe procura sa generală, timbrată conform art. 4 paragr. 6 și legalizată conform art. 7 paragr. 1 din lege.

Este just aceasta? Evident că nu. Se creează astfel, tocmai, sub imperiul unei legi de unificare, două categorii de contribuabili, unii avantați și alții prejudiciați în interesele lor, după cum se găesc sau nu se găesc guvernați de anumite reguli procedurale.

Chestiunea aceasta suscită interes pentru că, după cum se știe, mandate de acestea sub formă de procurii generale s'au practicat pentru anumite considerațiuni înfotdeauna pe o scară destul de întinsă, în deosebi de oameni de afaceri, societăți, bănci, etc. Cu atât mai mult se vor folosi și de ele azi, când după cum am arătat, vor putea beneficia — și aci ne referim de sigur la acei supuși regulelor de procedură civilă ardeleană — și de avantajile ce le creează actuala lege a timbrului. Dar omisiunea de care ne-am ocupat mai sus a fost în ultimul timp motiv de tentație și pentru unii avocați, cari au început să facă uz și ei, tot pentru o rațiune similară, de acest soi de procuri, dând imputerniciri simultane și prin același act, la zece sau douăzeci de avocați colegi să-i substituie. Aceasta e și firesc de altfel din moment ce avocatul A nu are altă nevoie pentru reprezentarea colegului său B din aceeași localitate, decât să se prezinte înaintea instanței și să se refere la procura generală, iar avocatul C din Brașov să se justifice înaintea Curții, pentru reprezentarea colegului său D din Sighișoara, înfățișând un simplu extras timbrat conform art. 4 paragr. 6.

Nu știm ca chestiunea ce ne preocupă să fi ajuns până acum în discuțiunea comisiei prevăzute de art. 110 din legea timbrului spre a-i da o soluție. Credem că aceasta n'ar putea fi decât aceea pe care am enunțat-o și potrivit căreia înștiințările de procuri generale făcute în baza art. 102 pr. civ. ard., urmează să fie timbrate conform art. 4 paragr. 1 din lege, iar reprezentările mandatarului, prevăzute de același articol, sunt scutite de orice taxă sau timbru.

Omisiunea semnalată nu ar putea fi așa dar înălțurată decât completându-se legea, luându-se de criteriu dispozițiunile cuprinse în vechea lege a timbrului din anul 1935. În felul acesta inegalitatea de tratament a împričinaților din cele două părți ale țării ar dispărea, iar prin impunerea actelor de mai sus, fie la o taxă, fie la un timbru, ca un echivalent al lucrărilor ce revin în plus instanțelor și al înlesnirilor, de care oricum beneficiază împričinații respectivi, s'ar creea și un venit a cărui justete nu va putea fi contestată de nimeni.

TEODOR I. DIACONESCU

Doctor în Drept de la Universitatea din București,
Judecător Agnita (Târnava-Mare)

R E C E N Z I E

CONTENCIOSUL CONTRIBUȚIUNILOR DIRECTE, de **Remulus G. T. Ionescu**, Doctor în științele politico-economice, cu o prefață de **C. Răncescu**, Prof. universitar.

Incontestabil că cel mai interesant aspect al Contenciosului administrativ este acela fiscal, atât prin varietatea problemelor pe care acest contencios le rezolvă zilnic, cât și prin numărul nesfârșit de procese fiscale pe care instanțele juridictionale speciale are a le judeca fără întrerupere.

Altă dată când criteriile de impunere erau simple, uniforme, contenciosul fiscal nu preocupa pe nimeni.

După războiu, noul sistem de impunere după criterii variabile a avut de urmare o diferențiere tot mai accentuată între diversele impuneri, chiar din aceleași categorii de contribuabili, deoarece elementele impozabile, veniturile, scăderile, variază dela un caz la alt caz, ceea ce a dat naștere unei infinități de probleme juridice în legătură cu aplicarea legii contribuțiilor directe. Însă rezolvarea proceselor fiscale în litera și spiritul legii, implică o cunoaștere serioasă a capacității reale de plată a contribuabililor, ceea ce necesită cercetări, culegere de informațiuni, stabilire de dovezi pentru fiecare cas în parte, deci adunarea unui material informativ variat.

Această sarcină grea și delicată ca și caracterul de specialitate al proceselor fiscale, au determinat crearea jurisdicțiunii speciale fiscale, reglementându-se o procedură deosebită în ce privește judecarea acelor procese.

Această procedură specială după care se judecă procesele fiscale, a avut de rezultat ridicarea a numeroase probleme și controverse în fața instanțelor fiscale, cărora adesea li s'au dat soluțiuni contradictorii.

Lucrarea colegului nostru umple în mod fericit golul simțit în materia contenciosului fiscal, punând la dispoziția practicienilor un studiu complet asupra procedurii fiscale, bazat pe o interpretare juridică a dispozițiilor din lege, după metoda științifică, adevărată, ceea ce mărește valoarea intrinsecă a lucrării, prima de altfel în acest gen la noi.

Autorul se dovedește un abil mânător al dialecticii juridice, un analist profund al problemelor abstracte, calități de neprețuit pentru cercetătorii problemelor juridice, fapt pentru care nu avem destule cuvinte de încurajare pentru autor de a merge înainte.

E. CRISTOFORIANU

Avocat

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I-a

Audiența dela 12 Iunie 1936

Președenția d-lui AL. IUCA, președinte

Smaranda D. Tucă cu I. D. Vanghele și a.

Decizia nr. 746. Dosar nr. 279/935

Acțiune de contestarea legitimității unui copil. Când trebuie făcută de moștenitori? La prima zi de înfățișare sau la prima ședință când a avut loc discuția contradictorie dintre părți? Tardivitate. Art. 291 cod civil.

Atunci când se contestă de către moștenitorii bărbatului legitimitatea unui copil rămas dela bărbat, pe calea unei acțiuni în petițiune de ereditate și de reclamarea averii, termenul de 2 luni, acordat de art. 291 c. civ., moștenitorilor pentru exercitarea dreptului de a contesta legitimitatea copilului, curge, nu dela prima înfățișare în care a avut loc o discuțiune contradictorie între părți, ci dela prima înfățișare la care procedura a fost îndeplinită, chiar dacă moștenitorii

chemati în judecată au lipsit, pentru că ei erau datori, după o diligență normală, să ia cunoștință cel mai târziu în acea zi de acțiunea care cuprindea o atacare a posesiunii lor, și în consecință să ridice în cele două luni următoare contestația legitimității.

Curtea.

Asupra recursului făcut de către Smaranda Tucă în contra sentinței civile nr. 594 din 23 Octombrie 1934 a Tribunalului Romanați s. II;

Având în vedere sentința atacată prin care se constată: intimata în recurs Gheorghiuța Ion D. Vanghele cu asistența curatorului său Ion D. Vanghele, a chemat în judecată pe recurenta Smaranda D. Tucă, cerând să i se recunoască calitatea de nepoată de fiu a autorului lor Stoian Dumitru, tatăl părții cum și dreptul de a succeda jumătatea din averea rămasă pe urma defunctului Stoian Dumitru ca reprezentând în această succesiune drepturile tatălui său Mihai Stoian Dumitru. Posterior a cerut introducerea în cauză a intimatilor Ilinca Sandu Petre și Sandu Petre, deținători prin cumpărare dela părita Smaranda D. Tucă o parte din avere care face obiectul acțiunii de față, pentru ca să le fie opozabilă și lor hotărârea ce se va da. Judecătoria Ocolului Rural Piatra-Romanați, prin cartea de judecată civilă nr. 268 din 11 Octombrie 1933, a admis acțiunea, iar Tribunalul Romanați s. II-a, prin sentința atacată cu recurs, a respins apelul făcut de părțile Smaranda Tucă și a menținut cartea judelei de ocol. Pentru a da această hotărâre, tribunalul constată că la acțiunea de ereditate și partaj intentată de reclamantă, părțile apelantă Smaranda Tucă, între altele, a opus obiecțiunea că reclamanta nu este fiică legitimă a defunctului ei frate Mihai Stoian Dumitru și deci nepoată de fiu a lui Stoian Dumitru dela care provine averea, denegând paternitatea reclamantei și susținând că ea e concepută în timpul când mama ei se găsea în proces de divorț cu decedatul Mihai Stoian Dumitru și părăsise domiciliul conjugal, deci din concubinajul cu alte persoane. Examinând această obiecțiune, tribunalul constată că reclamanta a făcut dovezile filiațiunii pe care o reclamă cu extracte de pe actele de stare civilă conform cu art. 292 c. civ. și că nașterea ei a avut loc într'un termen mai mic de 180 de zile dela intentarea acțiunii de divorț și în timpul căsătoriei părinților ei, așa că, potrivit art. 287 cod. civil, decedatul Mihai Stoian Dumitru este tatăl reclamantei.

Privitor la contestarea legitimității reclamantei, tribunalul arată că nu s'a făcut dovada că tatăl acesteia, defunctul Mihai Stoian Dumitru, în timpul vieții sale și în termen util, ar fi făcut acțiune în regulă prin care să tăgăduiască paternitatea reclamantei, iar părțile Smaranda D. Tucă, în calitate de moștenitoare a defunctului ei frate, nu are dreptul a contesta legitimitatea decât în condițiunile limitate de art. 291 cod. civil, adică în termen de două luni socotite din ziua când acel copil ar fi intrat în posesiunea averii bărbatului, sau din epoca când ar fi atacat posesiunea moștenitorilor asupra acelei averi. Cercetând dacă aceste condițiuni sunt împlinite în speță, tribunalul constată că este tardivă contestația ridicată de părțile apelantă, deoarece acțiunea reclamantei a fost intentată la 9 Noiembrie 1932 și ea, deși a fost față la judecătoria de ocol la mai multe înfățișări, nu a contestat legitimitatea, decât tocmai în ziua de 18 Iulie 1933, adică peste termenul de 2 luni prevăzut de art. 291 c. civ.

Văzând criticile aduse sentinței tribunalului prin motivul I de casare și prin motivele suplimentare de casare astfel formulate:

1. Violarea art. 286—291 c. civ. Greșita lor interpretare. Omisiune esențială și abuz de putere.

S'a făcut o acțiune de ereditate și partaj de către Gheorghita I. D. Vangelie, prin care tindea a se recunoaște față de Smaranda D. Tucă și de deținătorii linca Sandu Petre, calitatea de nepoată de fiu a decedatului Stoian Dumitru, precum și dreptul de a succeda în concurență cu apelanta jumătate din averea rămasă pe urma numitului decedat, avere anume prevăzută în acțiune. Că la această acțiune apelanta pârîtă s'a opus și a cerut respingerea ei pe motiv că intima reclamanță nu este fiică a decedatului Mihail Stoian Dumitru, căci când s'a născut reclamanta pretinsul ei tată era în divorț cu mama ei, care părăsise domiciliul conjugal încă cu mult timp înainte de nașterea reclamantei care a avut loc în comuna Dranovăț, iar pretinsul ei tată locuia atunci în comuna Branet, deci nu a putut lua cunoștință de nașterea reclamantei și că este trecută în registrele de stare civilă pe numele lui. Că acțiunea de divorț dintre mama reclamantei și decedatul Mihail Stoian Dumitru s'a intentat la 28 Noemvrie 1913, și în acțiune nu se prevede că din căsătorie nu ar fi rezultat vreun copil și nici în timpul procesului de divorț, mama reclamantei nu arată aceasta și nici chiar la pronunțarea sentinței de divorț, care a avut loc la 21 Mai 1915, nu s'a prevăzut că din căsătorie ar fi rezultat vreun copil, ceea ce denotă că reclamanta este născută din concubinaj cu altă persoană streină.

Că în adevăr după dispozițiunile art. 286 și următorii din codul civil, bărbatul nu poate tăgădui paternitatea copilului născut decât în termenul prevăzut de art. 290 c. civ., însă în speță apelanta pârîtă ca moștenitoare poate ridica și azi această obiecțiune de denegare a paternității.

Că chiar soțul imediat ce a aflat de nașterea reclamantei și că este trecută în registrele stării civile, pe numele său, a denegat paternitatea printr'o petiție adresată primăriei comunei respective, cerând amânarea procesului, spre a aduce copie de pe acea petiție.

Tribunalul respinge cererea mea de denegare de paternitate numai cu violarea art. 291 din c. civ. argumentând în mod eronat că această cerere este tardivă. Or, art. 291, în ce privește pe ceilalți moștenitori ai tatălui, dispune clar că termenul se socotește dela data când tăgăduitul ar fi intrat în posesiunea averii sau de când ar contrazice posesiunea deținătoare. Pentru mine, Smaranda Tucă, a devenit cunoscută această naștere în momentul când s'a introdus acțiunea de față și la primul contradictoriu i-am tăgăduit paternitatea.

Argumentarea tribunalului că dela data intentării acțiunii și până la data când i-am tăgăduit paternitatea au trecut 2 luni, termenul prevăzut de art. 291 este nejuridic, deoarece nu simpla facere a acțiunii contrazice posesiunea mea, ci discuțiunea în mod contradictoriu când părțile vin față în față. În al doilea rând, tribunalul îmi respinge cererea de a aduce un act, o petiție din partea lui Mihail Stoian Dumitru, care se adresează primarului din Branet unde locuia el ca să nu cumva să treacă prin surprindere vreun copil în actele stării civile.

Acest act ar fi pus în cunoștința tribunalului că mama reclamantei nu mai locuia în Branet ci într'un sat la o depărtare de 30—40 klm, fără să mai aibă convingere și coabitare cu soțul ei pretinsul tată al reclamantei. S'ar mai fi învederat că la primăria domiciliului nu există niciun act de naștere și acest act ar fi servit de un început de probă dacă nu chiar de probă, fiindcă în acest caz s'ar fi văzut că starea civilă a reclamantului ce rezultă din titlul său de naștere nu este conformă cu posesiunea sa de Stat care o arată în satul Dranovăț unde nu trecea de fiică a lui Mihail St. Du-

mitru, ci de rezultat al concubinajului mamei sale cu un alt bărbat din Dranovăț în timpul divorțului.

Tribunalul îndepărtând și respingând cererea noastră a săvârșit o omisiune esențială violând și art. 295 din c. civ.

Tribunalul nici nu motivează, nici tardivitatea cererii mele și nici omisiunea aceasta esențială ci numai printr'un exces de putere a ajuns la soluția care ar fi fost alta dacă nu s'ar fi îndepărtat acest act.

Violarea art. 291 și 428 c. civ., denaturare de acte, eroare grosieră de fapt, exces de putere.

Intentându-se înaintea Judecătoriei Rurale Piatra o acțiune de ereditate și partaj succesoral, subsemnata, în ședința dela 18 Iulie 1933, am contestat intimatei calitatea de fiică legitimă a defunctului Mihail Stoian Dumitru; atât prima instanță cât și Tribunalul Romanai au respins contestarea eredității pe motiv că ar fi tardiv făcută, deoarece acțiunea intentându-se la 9 Decembrie 1932, în conformitate cu dispozițiunile art. 291 c. civ., termenul de 2 luni era expirat.

Greșit se ia ca punct de plecare pentru calculul celor 2 luni, data intentării acțiunii, deoarece, după cum se constată din actele dela dosarul Judecătoriei rurale Piatra, subscrisa am lipsit din instanță la termenele ce au urmat;

Primul termen la care am fost prezinte a fost 26 Mai 1933, când am cerut amânarea pricinii pentru a lua cunoștință de acțiune și actele dela dosar, acordându-se amânarea la 18 Iulie 1933, înăuntrul termenului de 2 luni de când am luat cunoștință, m'am prezentat și am contestat calitatea reclamantei.

Tribunalul Romanai respingând apelul ce am făcut în contra cărții de judecată, merge și mai departe și denaturând actele din dosarul primei instanțe, hotărăște că termenul de 2 luni expirase de mult, deoarece subscrisa m'ași fi prezentat la mai multe termene fără a face vreo contestație, ceea ce în fapt este inexact.

Se constată cu ușurință din actele dosarului primei instanțe, că primul termen de prezentare a fost 26 Mai 1933, apoi 23 Iunie 1933 și în urmă 18 Iulie 1933, când am făcut contestațiunea.

Deci, în momentul când am ridicat această obiecțiune, termenul de două luni nu expirase.

De altfel acțiunea, fiind pornită de o minoră emancipată fără asistența curatorului, nu avea nicio valoare și chiar jude de ocol, în loc să se pronunțe asupra fondului constatând lipsa de capacitate a reclamantei, a repus procesul pe rol pentru ca reclamanta să fie asistată de curatorul său.

Or, din moment ce se făcuse constatarea că acțiunea este intentată de o persoană fără capacitate, instanța trebuia să o respingă, sau dacă nu a respins-o, să o considere ca introdusă numai dela data de când reclamanta, cu asistența curatorului, a modificat cererea.

Dar a o considera valabilă prin efect retroactiv din momentul în care fusese introdusă, adică din 1932, însemnează că atât hotărârea primei instanțe cât și a tribunalului care și-a însușit date cu violarea art. 428 c. civ. și prin exces de putere, căci numai acțiunile regulat introduse produc acest efect.

Considerând că art. 291 c. civ. prevede că dacă bărbatul a murit mai înainte de a reclama, dar în timpul pe când era încă primit a o face, moștenitorii vor avea două luni spre a contesta legitimitatea copilului, socotită din ziua când acel copil ar fi intrat în posesiunea averii bărbatului, sau din epoca când ar fi atacat posesiunea moștenitorilor asupra acelei averi;

Considerând că, prin dispozițiunile sus reproduse ale art. 291 c. civ., legiuitorul a acordat în anume condițiuni moștenitorului bărbatului dreptul de a contesta legitimitatea copilului; că pentru exercitarea acestui drept conferit moștenitorilor bărbatului s'a prevăzut

un termen de două luni, fixându-se ca punct de plecare în calcularea lui ziua când copilul ar fi intrat în posesiunea averii bărbatului sau epoca când copilul ar fi atacat posesiunea moștenitorilor asupra acelei averi;

Considerând că atunci când atacarea posesiunii moștenitorilor asupra averii rămase dela bărbat, se va face de către copil — ca în speță — pe calea unei acțiuni în petițiune de ereditate și în reclamarea averii, termenul de 2 luni acordat prin art. 291 c. civ., moștenitorilor pentru exercitarea dreptului de a contesta legitimitatea copilului reclamant, va curge, nu dela prima înfățișare în care a avut loc o discuțiune contradictorie între părți, cum greșit se pretinde de către recurentă prin motivele de casare, ci dela prima înfățișare la care procedura a fost îndeplinită, chiar dacă moștenitorii chemați astfel în judecată au lipsit atunci, pentrucă ei erau datori după o diligență normală să ia cunoștință cel mai târziu în acea zi de acțiunea care cuprindea o atacare a posesiunii lor, și în consecință să ridice în cele două luni următoare contestația legitimității;

Considerând că împrejurarea invocată de recurentă în motivele de casare suplimentare, că la data intențării acțiunii, reclamanta care se pretindea a fi copilul legitim al aceluia a căruj avere o cerea, deși era minoră emancipată, prin căsătorie, totuși nu fusese asistată de sotul curator, nici la intențarea acțiunii, nici la prima înfățișare când procedura s'a îndeplinit, — această împrejurare, pe lângă că nu se vede a fi fost invocată înaintea tribunalului, dar în orice caz ea nu ridică înfățișării dela 10 Februarie 1933 caracterul și efectele unei date dela care începe să curgă termenul de 2 luni prevăzut de art. 291 c. civ., pentrucă este vorba de neobservarea unei formalități de abilitare menită a proteja pe minorul emancipat și pe care deci numai acesta ar putea să o invoace.

Considerând că în speță este constant că recurenta Smaranda Tucă, moștenitoarea fratelui ei Mihail Stoiian Dumitru, a fost chemată în judecată de către intimata Gheorghiuța Ion Gh. Vanghelie, pentru a i se recunoaște calitatea de fiică legitimă a lui Mihail Stoiian Dumitru, cum și dreptul la averea aparținând aceluia, prin o acțiune introdusă la Judecătoria Ocolului Rural Piatra în ziua de 9 Noemvrie 1932; că pentru judecarea acestei acțiuni au fost mai multe înfățișări dintre care prima la care se constată că procedura a fost îndeplinită a avut loc la 10 Februarie 1933;

Considerând că această înfățișare dela 10 Februarie 1933, potrivit regulei sus expuse, constituia în speță data dela care începea a curge termenul de 2 luni în care recurenta avea dreptul în baza art. 291 cod. civil, să conteste legitimitatea intimatei reclamante, deși este exact că recurenta nu a fost prezintă în ședința arătată și deci acțiunea îndreptată în contra ei de către intimata minoră emancipată prin căsătorie, fusese inentată și se găsea pendinte fără a se fi obținut până atunci, asistența sotului curator;

Că astfel fiind și întru cât tribunalul mai constată în fapt, că recurenta nu a contestat legitimitatea reclamantei intimate, decât în ședința dela 18 Iulie 1933, deci după expirarea termenului de 2 luni prevăzut de art. 291 c. civ. și întru cât această constatare de fapt nu este atacată prin recurs pentru denaturare, urmează că prin o bună aplicare a dispozițiilor art. 291 c. civ. tribunalul a considerat ca tardivă contestația ridicată de recurentă, așa că sunt neîntemeiate criticile aduse prin prima parte a motivului I de casare și prin motivul suplimentar de casare, căci chestiunea dacă la primele înfățișări urmate până la aceea de 18 Iulie 1933, recurenta fusese în adevăr prezintă, așa

cum constată tribunalul, este fără interes în cauză, fiind suficient că la înfățișarea dela 10 Februarie 1933, procedura a fost îndeplinită față de recurentă; că fiind fără interes această chestiune, rezultă că este de prisos a se examina imputarea de denaturare, ce se aduce prin motivele de casare exclusiv numai acestei contsațări privitoare la prezenta recurentei, la primele înfățișări ale procesului;

Că întru cât recurenta a renunțat la a doua parte a motivului I de casare cum și la întreg motivul II de casare, urmează a se respinge recursul, fixându-se cheltuețile de judecată prin apreciere la suma de 3.000 lei.

Pentru aceste motive, Curtea respinge recursul, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I-a

Audiența dela 17 Iunie 1936

Președinția d-lui AL IUCA președinte

N. St. Barbu cu Iosif Enăchescu

Deciziunea nr. 785 Dosar nr. 1424/935

Vânzare. Neîndeplinirea obligațiunii vânzătorului de a preda lucrul. Facultatea comparătorului de a cere, fie rezilierea vânzării, fie executarea contractului. Cum se poate exercita acest drept de opțiune. Art. 1020 și 1320 c. civ.

Potrivit art. 1320 c. civ. dacă vânzătorul nu-și îndeplinește obligațiunea sa de a preda lucrul vândut la timpul fixat prin contract, cumpărătorul are un drept de opțiune, adică sau de a cere rezilierea, sau executarea contractului. Alegerea între aceste două căi fiind facultativă pentru cumpărător, nimic nu-l poate împiedica de a renunța la calea aleasă atâta timp cât n'a fost consumată și a recurge la cealaltă.

Prin urmare, dacă vânzătorul cere rezilierea vânzării, acest drept al său nefiind decât o aplicare a art. 1021 c. civ., rezoluțiunea vânzării nu ar avea loc de drept, ci numai prin justiție, deci atâta timp cât nu a intervenit o hotărîre judecătorească care să fi pronunțat rezilierea vânzării, cumpărătorul era în drept să renunțe la cererea de rezilierea vânzării și să ceară executarea contractului.

Curtea,

Asupra recursului făcut de Nicolae N. St. Barbu în contra sentinței nr. 168 din 1935, dată de Tribunalul Dâmbovița s. II-a în proces cu Iosif D. Enăchescu :

Văzând motivul de casare astfel formulat :

Violarea art. 1020, 1021 și 1320 c. civ. Greșită aplicațiune a art. 616 și 1321 c. civ.

Tribunalul Dâmbovița s. II-a îmi respinge acțiunea în revendicare pe considerațiunea că din cele două împrejurări de fapt rezultă prezunțiuni puternice că am considerat vânzarea reziliată. Că vânzarea poate fi reziliată în orice formă, suficient numai ca rezilierea să rezulte evident din intenția părților.

De acord cu aceste principii puse în sentință, tribunalul nu putea totuși să-ni respingă acțiunea fără a viola principiile de drept inscise în art. 1020 și 1021 c. civ., în speță fiind vorba de un contract sinalagmatic, principii reproduse de altfel în art. 1320 și 1321 c. civ., la materia vânzării.

Este la facultatea părții lezate de a alege rezilierea sau executarea.

Doctrina și jurisprudența sunt unanime de acord să admită că în contractele sinalagmatiche partea lezată poate să uzeze de o cale sau alta și poate să renunțe la una din căile infruc-

tuos exercitate pentru a exercita celalaltă cale. În speță se constată că acțiunea de restituirea acontului dublu și daune a rămas în nelucrare și rezultă neîndoios din exercitarea acțiunii în revendicare că am renunțat la reziliere. Am facultatea legală să aleg, de unde rezultă că am și dreptul să renunț la una din căile infructuoase exercitate, pentru a exercita cealaltă cale.

Principiul de drept *electa una via non datur recursus ad alteram*, primit se pare de instanța de fond, nu este aplicabil în speță căci în acest caz alegerea n'ar mai fi facultativă, pentru parte, iar aplicațiunea principiului de mai sus ar fi periculoasă căci ar expune pe părți la prejudicii ireparabile.

Nicăieri legea nu spune că odată introdusă acțiunea în reziliere ea n'ar mai putea fi retrasă pentru a exercita acțiunea în executarea convenției. Principial reclamantul este stăpânul acțiunii și și-o poate retrage.

Din textul legii rezultă că se exclude numai rezilierea în fapt a celor două căi căci nu se poate concepe și restituirea acontului cu daune și dobândirea imobilului fără niciun pret plătit căci în asemenea caz n'ar mai exista vânzare și s'ar ajunge la absurd. Dar de aci nu rezultă că o acțiune în reziliere intentată cât timp obiectul rezilierii n'a fost realizat în fapt între părți, acțiunea în reziliere nu poate fi retrasă pentru a exercita cealaltă cale a executării convenției.

În speță nu mi s'au plătit daunele și acontul dublu pe care eu să le fi primit pentru a definitivă rezilierea și aceasta este eroarea pe care o săvârșește instanța de fond când îmi respinge acțiunea. Chiar dacă m'ași fi judecat în reziliere și a-și fi obținut o sentință definitivă încă a-și fi putut renunța la efectele ei pentru a exercita cealaltă cale.

Art. 616 c. civ. tratează o problemă de necesitate economică, accesul la locurile înfundate pentru a nu rămâne nepuse în valoare, iar art. 1321 c. civ. vorbește în toate cazurile de daune interese pe care trebuie să le suporte vânzătorul în culpă.

Deci numai prin violarea art. 1020 și 1321 c. civ. și greșită aplicațiune a art. 616 și 1321 c. civ., tribunalul mi-a respins acțiunea în revendicare.

Având în vedere că prin sentința atacată cu recurs tribunalul, reformând cartea de judecată nr. 251 din 1934 a Judecătoriei mixte Târgoviște, a respins acțiunea prin care recurentul Nicolai N. St. Barbu, cerea să fie obligat intimatul Iosif D. Enăchescu, să-i delase în plină proprietate și posesiune terenul arătat în acțiune;

Pentru a da această soluțiune, tribunalul constată în fapt că la 15 Februarie 1932, Vasile Râmbu a vândut recurentului un teren situat în Comuna Brănești, la Potcovaru, cu pretul de lei 23.000, primind la facerea chitanței un acont de 5.000 lei și la 12 Martie 1932 vinde același teren și intimatului Iosif D. Enăchescu; că mai înainte de a intenta prezenta acțiune prin care revendică terenul mai sus arătat dela cel de-al-doilea cumpărător Iosif D. Enăchescu, intimat în recurs, recurentul intentase o acțiune în contra vânzătorului Vasile Râmbu pentru a fi obligat să-i restituie dublul acontului ce a primit și o altă acțiune în contra intimatului Iosif D. Enăchescu, cerând să-i lase un drept de trecere prin terenul în litigiu;

Că, motivează tribunalul, potrivit art. 1320 c. civ. în cazul când vânzătorul nu predă obiectul vândut în timpul determinat de părți, cumpărătorul are facultatea de alege între rezoluțiunea vânzării sau executarea ei; că întru cât în speță după data de 12 Martie 1932, când a intervenit vânzarea între Vasile Râmbu și intimat, recurentul a intentat sus arătatele două acțiuni, prezumțiunea puternică este că recurentul a considerat vânzarea ca reziliată și că a recunoscut pe in-

timat ca proprietar al terenului ce revendică; că, astfel, din mijloacele puse la dispoziție de art. 1320 c. civ., recurentul alegând rezilierea vânzării, el nu mai poate cere executarea contractului și prin urmare nu mai poate revendica terenul ce a făcut obiectul vânzării;

Având în vedere că prin motivul de casare se pretinde că tribunalul ar fi violat art. 1020, 1021 și 1320 c. civ. și ar fi aplicat greșit art. 616 și 1321 c. civ., atunci când hotărăște că odată ce recurentul, exercitând dreptul său de opțiune, a intentat acțiunea în rezilierea vânzării, nu mai poate cere în urmă executarea contractului;

Considerând că, potrivit art. 1320 c. civ., dacă vânzătorul nu-și îndeplinește obligațiunea sa de a preda lucrul vândut la timpul fixat prin contract, cumpărătorul are un drept de opțiune de a cere rezilierea sau executarea contractului;

Considerând că alegerea între aceste două căi fiind facultativă pentru cumpărător, nimic nu-l poate împiedica de a renunța la calea aleasă atât timp cât n'a fost consumată și a recurge la celaltă;

Considerând și dacă cumpărătorul, ca în speță, cere rezilierea vânzării, acest drept al său nefiind decât o aplicare a art. 1021 c. civ., rezoluțiunea vânzării nu ar avea loc de drept, ci numai prin justiție; că deci, până ce nu intervine hotărîrea judecătorească care să pronunțe rezilierea vânzării, cumpărătorul va putea renunța la cererea sa de reziliere și cere executarea contractului;

Considerând că, astfel fiind, și tribunalul motivând, pentru a respinge cererea de revendicare, că recurentul intentând acțiune în contra vânzătorului pentru restituirea acontului plătit ar fi considerat vânzarea reziliată, și deci ar fi ales calea rezilierii și odată opțiunea exercitată nu mai putea reveni asupra alegerii făcute, a violat art. 1320 c. civ., dând astfel o hotărîre casabilă;

Că deci, acest motiv de casare fiind întemeiat, sentința tribunalului urmează să fie casată și pricina trimisă la același tribunal spre o nouă judecată, fără a mai fi utilă examinarea motivului suplimentar de casare;

Pentru aceste motive, Curtea admite recursul, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE SI JUSTIȚIE S. II-

Audiența dela 25 Septembrie 1936

Președinția d-lui N. STĂNILĂ consilier

G. Teodorescu și a. cu Al. Kiselevschi

Deciziunea civilă nr. 1423/936 Dos. nr. 3179/936

Daune. Hotărîre obținută în Bucovina. Debitorul militar domiciliat în Vechiul Regat. Poprire pe solda sa. Inadmisibilitate. Art. 409 pr. civ. rom. Art. 299, 303, 304, 306 și 308 din procedura execuțională din Bucovina.

Executarea hotărîrilor judecătorești se face potrivit legii locului de execuție, iar nu după regulile în vigoare pe teritoriul unde hotărîrea a fost obținută sau creanța a luat ființă, când este vorba de o lege specială și de ordine publică.

Prin urmare, executarea făcându-se la București, unde urmărîtul își are domiciliul legal, urmează a se aplica art. 409 pr. civ. română, iar nu proc. execuțională bucovineană, care prohibă proprierea pe soldatele militarilor pentru datorii provenind din acțiuni în daune.

Curtea,

Asupra recursului declarat de Locot. Gh. Teodo-

rescu și Elena Gh. Teodorescu contra deciziei nr. 477 din 1935 a Curții de Apel Cernăuți s. II-a :

Văzând motivele de casare astfel formulate :

1. — Motivul art. 30 cifra 5 al legii Curții de Casație, fiindcă decizia Curții de Apel se întemeiază pe articole ca totul streine de firea pricinii și a omis a se pronunța asupra unui mijloc de apărare esențial în cauză.

2. — Motivul art. 30 cifra 6 al legii Curții de Casație fiindcă Curtea de apel a făcut o rea aplicațiune a legii, violând dispozițiunile paragrafelor 294, 303, 304, 306, 308 și urm. din procedura de execuție aplicabilă în Bucovina.

3. — Motivul art. 30 cifra 9 al legii Curții de Casație, fiindcă Curtea de apel a comis un exces de putere.

Expunerea motivelor :

I. — Părțile urmăritoare au un titlu executor în contra debitorului urmărit în baza hotărârii Tribunalului Storojineț din 17 Octombrie 1930 și a deciziei Curții de Apel Cernăuți din 19 Mai 1934 pe suma de 160.000 lei din titlul de daune.

Deciziile menționate devenind definitive recurenții au cerut în baza paragrafelor 1 și 294 din procedura de execuție aplicabilă în Bucovina în scopul realizării creanțelor lor admite rea execuțiunii prin poprirea lefii debitorului urmărit și deferirea sumei poprite spre încasare.

Cum condițiunile pentru admiterea acestei execuțiuni au fost date, Tribunalul Storojineț cu jurnalul din 15 Octombrie 1934 nr. C. I. 141/28 a admis cererea recurenților ordonând poprirea lefii și anume a unei a treia parte din leafă interzicând autorității asigurate Ministerului Apărării Naționale și autorității de plată a Arsenalului Armatei, unde intimatul își face serviciul de a plăti debitorului retribuțiunea sechestrată și a deferi sumele poprite creditorilor urmăritori.

În conformitate cu dispozițiunile procedurii de execuție jurnalele de poprire au fost înmănate atât Ministerului de Apărare Națională ca autoritate asigurată cât și Arsenalului Armatei ca autoritate de plată a soldei debitorului.

În urma recurgerei debitorului urmărit în contra jurnalului de poprire Curtea de apel prin decizia atacată reformează execuția de poprire admisă și repinge cererea de înființare a popririi făcute de recurenți.

Decizia atacată are un singur motiv și anume că, potrivit art. 409 al procedurii civile din Vechiul Regat lefurile militarilor nu se pot urmări pentru daune.

Dispoziția art. 409 din proc. civilă română este însă în speță absolut streină de firea pricinii, întru cât în cazul de față nu se aplică dispozițiunile proc. civ. din Vechiul Regat, ci dispozițiunile respective din procedura de execuție aplicabilă în Bucovina.

Titlul de execuțiune în speță deciziile instanțelor din Bucovina sunt supuse după regula *locus regit actum* legii în vigoare în Bucovina atât ca formă cât și în toate efectele lui juridice. Execuțiunea se poate cere și admite exclusiv în baza legii de execuțiune, care cercetând dacă există o bază (paragrafele 1 și 294) o admite potrivit normelor acestei legi.

Nu importă că debitorul terț sau debitorul urmărit își are domiciliul la București, de vreme ce titlul de execuție s'a născut în Bucovina și s'a obținut după normele aplicabile în această provincie și creanța fiind portabilă suma datorată și respectiv cea cedată silit prin poprire fiind plătilă potrivit paragrafului 905 c. civ. buc. la domiciliul creditorului, deci la Suceava, de altă parte nu există o lege și nicio regulă de drept care să supună admiterea execuțiunii adică executarea titlului de drept născut în Bucovina legii locului unde își are debitorul domiciliul.

În acest sens s'a pronunțat Inalta Curte de Casație s. II-a, în decizia nr. 4432/30: „Considerând că este de principiu că regulile de procedură sunt cărmuite de legile de procedură teritoriale ale instanței de judecată indiferent de împrejurările

că infracțiunea ar fi avut loc pe un teritoriu, unde își are aplicațiunea o altă lege de procedură”.

Decizia Inaltei Curți de Casație s. III-a nr. 1224 din 12 Octombrie 1932: „Considerând că din actele dela dosar se constată că recursul poartă asupra unei decizii, pronunțată de Curtea de Apel Cernăuți, în circumscripția căreia sunt în vigoare dispozițiunile de procedură aplicabile în Bucovina, astfel că întru cât în cauză este vorba de o hotărâre dată sub imperiul legilor din Bucovina de procedură civilă, chestiunea perimării urmează a se soluționa conform acelor norme și principii generale ale procedurii civile din Bucovina, cari au rămas neatînse și neabrogate prin promulgarea legii Curții de Casație”.

Prima instanță, aplicând deci, cu drept cuvânt legea locului, adică procedura de execuție aplicabilă în Bucovina, motivează decizia Curții de apel că în cazul din specie își găsește aplicațiunea art. 409 din proc. civ. rom. este neîntemeiată în drept și bazată pe un text de lege inaplicabil și strein de cauză;

II. — Curtea de apel, prin decizia atacată, a violat dispozițiunile paragrafelor 294, 303, 304, 306 și 308 din procedura de execuție din Bucovina. Potrivit acestor dispozițiuni execuțiunea se admite, când decizia, formând titlul de execuțiune conform paragrafului 1 este definitivă. Poprirea își are efectul ei prin încheierea de poprire către terțul poprit. Odată cu poprirea cerându-se și deferirea sumei poprite, această deferire se efectuează conform paragrafului 305 din legea citată prin comunicarea către terțul poprit a încheierii prin care se încuviințează cererea de deferire.

Potrivit paragrafului 308 deferirea pentru încasare îndreptățește pe terțul creditor să ceară în numele debitorului urmărit dela terțul poprit plata sumei indicate în încheierea de deferire.

Procedura de executare nu cunoaște alte impedimente de urmărire decât acele prevăzute în paragrafele 250, 251, 290, 291, 292, 230 și în toate aceste dispozițiuni nu este prevăzut că creanța de daune este scutită de execuțiune.

Un text asemănător art. 409 proc. civ. rom., care să restrângă dreptul de execuție numai la creanțele pentru alimente și chirii, nu există în procedura de execuție aplicabilă în Bucovina.

Orice împrișinat, care datorează o sumă oarecare hotărâtă printr'o sentință judecătorească trebuie să o achite din orice titlu ar deriva această creanță.

În Bucovina nefiind cunoscute restricțiunile art. 409 ele ne fiind aplicabile în această parte a țării, se acordă credite funcționarilor și militarilor în afară de chirii și alimente.

În consecință neplata datoriilor derivând din aceste creanțe se sancționează prin dreptul de executare a unei părți din soldă.

Curtea de apel trecând peste dispozițiunile mai sus invocate ale procedurii de execuție singură aplicabilă în Bucovina și făcând aplicațiunea unui text de lege, art. 409 proc. civ. rom., care nu a fost extins asupra Bucovinei și a cărui aplicațiune n'a fost impusă de nicio lege, a făcut o rea aplicațiune a legii.

III. — Prin faptul că decizia atacată din proprie putere fără nicio lege extensivă aplică în Bucovina un text de lege neexistând în această provincie, comite și un exces de putere.

Aceasta și mai ales că, fără nicio motivare, decizia trece asupra dispozițiunilor prevăzute în textele de lege mai sus indicate din procedura de execuție aplicabilă în Bucovina cu privire la admiterea unei execuțiuni prin poprire.

Având în vedere în fapt că, pe baza deciziei nr. 156 din 1934 a Curții de Apel Cernăuți, rămasă definitivă, intimatul Major Al. Kiselevski a fost obligat să plătească reclamanților recurenți Locot. Gh. Teodorescu, suma de 150.000 lei, despăgubiri pentru leziuni

suferite cu ocazia unui accident de automobil, întâmplat pe teritoriul Bucovinei;

Că, după cererea reclamantilor, Tribunalul Storojinet, prin jurnalul nr. C. I. 141 din 1928, a ordonat, pe temeiul paragrafelor 1 și 294 din procedura executivă din Bucovina, execuție silită, dispunând po primirea unei treimi din leaşa pe care urmăritul o primeşte dela Ministerul Apărării Naşionale, în calitatea sa de Locot-colonel detaşat la Arsenalul din Bucureşti, precum şi sechestrarea şi vânzarea lucrurilor mobile aflate în posesiunea urmăritului;

Că, Curtea de Apel Cernăuţi, prin decizia supusă recursului de faţă, reformează în parte hotărîrea primei instanţe şi prin consecinţă, respinge cererea de înfiinţarea poprii pe motiv că, potrivit art. 409 pr. civ. română, lefurile militarilor nu se pot urmări pentru datorii derivând dintr'o acţiune în daune;

Având în vedere că, prin motivele de casare recurentul susţine că judecând astfel Curtea de fond a comis un exces de putere, deoarece art. 409 este strein de firea pricinii în speţă nefiind aplicabilă procedura civilă română, ci legea locală a Bucovinei;

Considerând că executarea hotărîrilor judecătoreşti urmează să se facă conform principiilor legii locului de execuţie, iar nu după regulile în vigoare pe teritoriul unde hotărîrea a fost obţinută sau creanţa a luat fiinţă, întru cât este vorba de o lege care prevede în special dispoziţiuni procedurale şi conţine numeroase prescripţiuni de ordine publică cari trebuie să-şi aibă aplicaţiuni;

Că, în speţă, e necontestat că urmăritul îşi are domiciliul legal în Bucureşti şi că hotărîrea obţinută de recurenti urmează a fi executată tot acolo;

Că, în această situaţiune, cu drept cuvânt Curtea de Apel Cernăuţi a respins cererea de poprirea lefei întru cât, conform art. 409 pr. civ. română, care trebuie aplicată, nu se admite poprirea salariului pe care îl primeşte funcţionarul public pentru datorii provenind din acţiuni în daune.

Că, dar, recursul urmează a fi respins ca nefondat. Pentru aceste motive, Curtea respinge recursul, etc.

ilegal, actul administrativ, prin care s'a anulat numirea şi avansarea obţinută de reclamantul Cezar M. Caraiman, şef de birou, în serviciul C. F. R., anulare pe care această autoritate a făcut-o pe motiv că reclamantul a fost condamnat definitiv în 1909 şi 1913, anterior numirei sale, pentru două delictive de excocherie;

Văzând actele din dosarele nr. 2480 din 1932 al Curţii de Apel Bucureşti s. II; nr. 1792 din 1934 al Tribunalului Buzău s. II şi al Cabinetului de Instrucţie Buzău; nr. 176 din 1911 al Tribunalului Covurlui s. II; nr. 464 din 1912 al Curţii de Apel Galaţi s. I; nr. 133184 R. A. 1931 al C. F. R.; nr. 76 din 1910 al Direcţiei Siguranţei Generale s. Galaţi; nr. 278/10 al Inchisorii Galaţi; nr. 114 din 1932 al Tribunalului Constanţa nr. 6595 din 1912 al Tribunalului Constanţa; şi nr. 8299 din 1911 al Tribunalului Constanţa;

Văzând şi concluziunile orale şi scrise ale reclamantului;

Având în vedere că, din actele sus arătate, se constată că, reclamantul Cezar M. Caraiman, zis Caraman, a fost numit copist la C. F. R. în anul 1916, sub numele de Cezar Ştefan Caraiman, născut în comuna Murgeni judeţul Tutova, în anul 1889, după arătările sale, după cum rezultă din statul său de serviciu, pe care l'a scris el însuşi, iar în urmă a fost avansat subşef de birou şi la 1929 a fost avansat şef de birou, pe baza studiilor de bacalaureat, cu care a fost înscris la numire; că, în anul 1929, fiind denunţat că s'a servit de acte false de studii, deoarece nu are decât trei clase de meserie, s'au făcut cercetări de către Inspectorul de control Eugen Vasilescu, însărcinat de Direcţia Generală C. F. R., care a stabilit, printr'un raport detaliat, pe bază de acte oficiale, că reclamantul, nu se numeşte Cezar Caraiman, ci Cezar Mihail Caraiman (dosar C. F. R. 133184 R. A. 931 p. 103-106) că nu este născut în comuna Murgeni judeţul Tutova, în anul 1889, unde se găseşte înregistrată naşterea sa ci, în comuna Sivîţa judeţul Covurlui, unde foaia de registru de stare civilă, cu actul său de naştere, este ruptă, găsindu-se însă, originalul în registru dela greşa Tribunalului Covurlui, iar reclamantul pentru a face să se creadă că este născut în comuna Murgeni, în anul 1889, s'a servit de un act fals de botez, pe care l'a sustras în urmă, spie a nu cădea în mâna autorităţilor (dosar idem p. 17, 23, 27, 35, 40, 41); că nu este bacalaureat, ci lăcăţus, având numai trei clase de meserie, fiind eliminat din şcoală, pentru rele purtări (idem pag. 73) şi că s'a servit de acte false de studii, pe care în urmă le-a sustras, pentru a nu rămânea în mâna autorităţii (idem pag. 24, 69, 74 şi 81); că, nu este nici sergent, nici sublocotenent şi nici căpitan invalid în rezervă, cum s'a declarat în diferite împrejurări, ci soldat condamnat pentru dezertare în străinătate, la 6 luni închisoare, pedeapsă pe care a executat-o după cum rezultă din foaia sa matricolă (idem pag. 10, 69); că, a mai suferit două condamnări pentru excocherie şi anume: una lună închisoare corecţională, pe baza sentinţei nr. 395 din 1909 a Tribunalului Covurlui s. II-a şi alta de 7 luni închisoare corecţională, pe baza deciziunii nr. 216 din 1913 a Curţii de Apel Galaţi s. I, ambele executate în Penitenciarul Galaţi, şi că este urmărit de Comenduirea Pieţii Bucureşti, pentru faptul că a confecţionat în mod fraudulos o şampilă a Cercului de Recrutare Galaţi pentru a se folosi în diferite împrejurări (idem pag. 51—52);

Că, reclamantul Cezar M. Caraiman, văzându-se descoperit, a sfârşit prin a recunoaşte că, în adevăr, se numeşte Cezar Mihail Caraiman; că este născut în comuna Sivîţa judeţul Covurlui în anul 1885, din părinţii Mihail şi Ana (dosar nr. 1673 din 1934 Curtea de Apel Bucureşti s. I-a pag. 101, interogator instrucţie Buzău la 16 Februarie 1932); că, nu este căpitan în rezervă, ci soldat (dosar C. F. R. 133184 R. A. 1931 pag. 80); că, a fost condamnat pentru dezertare, continuând însă, să susţină că este bacalaureat, fără să poată să aducă nicio probă despre aceasta, toate probele fiind contra lui, căci la Liceul Codreanu din Bârlad şi la Liceul Sf.

INALTA CURTE DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE S. III-a

Audienţa dela 10 Iunie 1935

Preşedenţia d-lui VESP. ERBICEANU, consilier

Cezar Caraiman cu Regia Aut. C. F. R.

Decizia nr. 1057 Dosar nr. 1792/934

Acţiune în contencios. Funcţionar C. F. R. îndepărtat din serviciu pentru condamnăţiuni penale. Recurs. Respingere.

Intru cât din probe bazate pe acte scrise, recunoaşteri şi prezumţiuni concordante, rezultă că reclamantul a suferit condamnăţiuni penale care îl făceau neapt de a ocupa o funcţiune publică, Administraţiunea Căilor Ferate Române în mod legal i-a anulat numirea în funcţiune şi avansările, astfel că acţiunea în contencios este fără temei.

Curtea,

Având în vedere că prin deciziunea nr. 282 din 1935 această Inaltă Curte, a admis recursul făcut de Regia C.F.R., în contra deciziunii nr. 112 din 1934 a Curţii de Apel Bucureşti s. II, prin care s'a admis acţiunea în contencios intentată de Cezar M. Caraiman, în contrasus zisei regii şi s'a dispus judecarea în fond a acţiunii.

Având în vedere că, obiectul acţiunii este, a se anula, ca

Sava din București unde pretinde că a trecut clasele de liceu, nu s'a găsit nicio urmă despre aceasta, și nici nu a putut indica numele profesorilor și ale elevilor cu care a trecut examenul, iar dacă ar fi fost bacalaureat, nu ar fi ocupat posturi inferioare de agent sanitar și notar comunal, cum a ocupat și nici nu l'ar fi arătat foaia sa matricolă, că la epoca recrutării avea trei clase de meserii și că era lăcătuș (idem pag. 10, 24, 82, 69);

Că, în urma celor stabilite mai sus, Direcțiunea Generală C. F. R. prin deciziunea nr. 146.658 din 1932 a anulat numirea reclamantului de copist în 1916 și avansările sale ulterioare, pe motiv că a suferit cele două condamnări în 1909 și 1913 pentru faptele de exerocherie sus arătate, iar Parchetul Tribunalului Buzău, sesizându-se de chestiunea diplomei false de bacalaureat, a deferit afacerea instrucției, care a dat ordonanță de urmărire contra reclamantului, și Tribunalul Buzău l'a condamnat, prin sentința nr. 1031 din 1934 la trei luni închisoare corecțională numai pentru delictul de servire de fals, întru cât delictul de fals se prescrisese, afacerea fiind pendentă în prezent la Curtea de Apel București, în urma apelurilor declarate de inculpat și de parchet „a minima”.

Având în vedere că reclamantul susține prin prezenta acțiune că nu este el cel condamnat pentru exerocherii, în anul 1909 și 1913, ci acesta este o altă persoană, și anume, un văr al lui, născut în comuna Ivesti (județul Tecuci).

Că, în dovedirea acestei afirmațiuni, recurentul a susținut, în prim rând, că dânsul are altă identitate, decât cel condamnat, fiind născut în comuna Sivița județul Covurlui în anul 1885 din părinții Mihail și Ana, pe când cel condamnat, este născut în comuna Ivesti județul Tecuci în anul 1889, din părinții Mihail și Maria, cum rezultă din fișa celui încarcerat pentru executarea pedepsei de 7 luni închisoare, pentru exerocherie;

Având în vedere că, din procesul-verbal din 27 Septembrie 1932, a șefului postului Furceni județul Tecuci, se constată că în urma cercetărilor făcute în comunele Ivesti și Movileni, în registrele de stare civilă, nu s'a găsit înscrisă nașterea vreunui Cezar M. Caraiman, pretins născut acolo, din părinții Mihail și Maria, iar din informațiunile luate, rezultă că acea persoană este necunoscută, de unde se poate deduce în concordanță cu celelalte probe ce se vor expune mai jos, din cari reese că reclamantul în multiple împrejurări ale vieții sale și-a schimbat identitatea — că reclamantul și-a dat fals identitatea la întocmirea fișei de încarcerare, în care identitatea se trece după declarația arestatului și dovadă este faptul, că deși în interogatoriul, care i s'a luat inculpatului Cezar M. Caraiman, de judecătorul de instrucție al Tribunalului Covurlui la 17 Decembrie 1910 (în afacerea cu exerocheria unde a fost condamnat la 7 luni închisoare) a declarat că este născut în comuna Sivița județul Covurlui din părinții Mihail și Ana, totuși, în fișa de încarcerare pentru executarea pedepsei de 7 luni închisoare, este trecut născut în comuna Ivesti din părinții Mihail și Maria (dosar C. F. R. nr. 133184 R. A. 1931);

Având în vedere că reclamantul a susținut în al doilea rând că impresiunile sale digitale nu se potrivesc cu impresiunile digitale de pe fișa celui condamnat.

Având în vedere că cu ocazia disculțării motivului I de casare, înalta Curte, a motivat că: „nu se poate pune deplin temei pe impresiunile digitale, de pe fișa din 1914 a condamnatului Cezar M. Caraiman, din cauza erorilor ce se pot face în operațiunea dactiloscopică, astfel că, cu această probă nu se poate stabili sigur identitatea persoanelor, decât dacă există certitudine asupra seriozității și conștiințiozității lucrării, ceea ce în speță este îndoelnic.

Având în vedere că reclamantul a susținut în al treilea rând, că cu ocazia instrucției făcute în afacerea de exerocherie (în care Cezar M. Caraiman a fost condamnat la 7 luni

închisoare) au fost ascultați ca martori, și notaful comunei Sivița, care afirmă că cel arestat, nu este Cezar M. Caraiman, reclamantul de astăzi ci un alt Cezar M. Caraiman, iar martora Maria Caraiman din Galați a arătat că este mama celui arestat, pe când pe mama reclamantului de astăzi o cheamă Ana.

Având în vedere că depozițiile martorilor au fost rupte în parte din dosar, astfel că nu se poate ști ce au depus în întregime martorii și dacă aceste depozițiuni sunt autentice întru cât semnăturile martorilor și a judecătorului sunt rupte și că chiar dacă nu ar fi rupte, și depozițiunile ar fi favorabile reclamantului, încă depozițiile dela instrucție sunt variabile și pot fi influențate, și există prezumțiuni, că reclamantul a putut să influențeze martorii, pentru a-și schimba identitatea, deoarece din actele dela dosar, se constată că, în decursul anilor, reclamantul de astăzi a întrebuițat diferite manopere de mistificarea autorităților, după cum se va arăta mai jos;

Având în vedere că, reclamantul a susținut în al patrulea rând că în afacerea în care Cezar M. Caraiman a fost condamnat la 7 luni închisoare, predându-se citația Cabinetului de Instrucție Galați, martorei Ana Caraiman, care este mama reclamantului de astăzi, aceasta a refuzat-o, pe motiv că mama celui arestat se numește Maria, care în urmă a și fost audiată, astfel că cel arestat nu a fost reclamantul de astăzi;

Având în vedere că, examinându-se dosarul Cabinetului de Instrucție al Tribunalului Covurlui, se vede că sunt sustrate următoarele acte: ordonanța de zi din 13 Ianuarie 1910, interogatoriul inculpatului din 17 Decembrie 1910, rechizitoriul definitiv al parchetului și ordonanța definitivă de urmărire a judecătorului de instrucție și deci, nu se poate vedea cum a apărut, ca martoră, în loc de Ana Caraiman, din comuna Sivița care fusese citată după cererea preveniului Cezar M. Caraiman, o altă femeie: Maria Caraiman din Galați, când în conceptul pentru termenul de 13 Ianuarie 1911, se constată, că la acel termen a răspuns Ana Caraiman, din Sivița, care fusese citată, iar din dovada de primirea citației de către Ana Caraiman, se vede jos, peste linia trasă ca încheere a actului și pe o porțiune ștearsă, menționează că sus numita Ana Caraiman a declarat că nu este mama celui arestat, care se numește Maria.

Că, față de aceste împrejurări, nu se poate face deducțiunea susținută de reclamant, ci dimpotrivă, se poate deduce că martora care s'a prezentat a fost Ana Caraiman, mama reclamantului de astăzi, care s'a dat drept Maria, spre a induce în eroare justiția asupra identității celui arestat, și ca dovadă că este astfel, este că cel condamnat arată la interogatoriul luat de judecătorul de instrucție la 17 Decembrie 1910, că pe mama lui o cheamă Ana.

Având în vedere că, reclamantul a susținut în al cincilea rând, că condamnatul Cezar M. Caraiman a fost subcomisar, pe când dânsul nu a fost subcomisar.

Având în vedere că, reclamantul a recunoscut în cele din urmă că a fost subcomisar la Tulcea (interogatoriul dela 22 Martie 1932 suplimentul Cabinetului de Instrucție al Tribunalului Buzău, dosar nr. 1673 din 1934 pag. 448) cum se arată și în adresa Brigăzii de Siguranță Galați, către Parchetul Covurlui, când îl înaintează arestat pe Cezar Caraiman, în afacerea exerocheriei, în care a fost condamnat la 7 luni închisoare, și unde se spune că sus numitul a fost comisar la Tulcea și că a fost îndepărtat pentru rele purtări.

Având în vedere că reclamantul a invocat, în al șaselea rând, în favoarea sa procesul-verbal din 3 Ianuarie 1912 (dosar nr. 464 din 1912 al Curții de Apel Galați s. I pag. 14) prin care șeful postului Sivița constată cu ocazia comunicării copiei de pe sentința condamnatorie pentru exerocherie, că există un Cezar Caraiman, fiul lui Mihail și al Anei, având o cicatrice la obrazul drept, căruia nu-i poate înmâna copie după sentință, deoarece crede că hotărîrea privește pe

un alt Cezar Caraiman rău cunoscut, cu multe condamnări și care se găsește în județul Ialomița.

Având în vedere că afirmația șefului de post, din procesul-verbal sus arătat, nefiind întemeiată pe nicio probă, sau cercetare, constituie o simplă părere, care poate fi eronată sau influențată și nefiind coroborată cu alte probe favorabile reclamantului, nu este de natură să formeze convingerea Inaltei Curții;

Că deci, reclamantul, cu probele invocate, nu a dovedit că nu este el cel condamnat.

Având în vedere că probele din care rezultă că reclamantul este una și aceeași persoană cu condamnatul Cezar M. Caraiman, sunt următoarele:

1. Recunoașterea reclamantului de astăzi, la interogatoriu luat de judecătorul de instrucție al Tribunalului Covurlui, în ziua de 17 Decembrie 1910 (act în copie legalizată originalul fiind sustras) că el este cel condamnat prin sentința nr. 395 din 1909 a Tribunalului Covurlui s. II-a la una lună închisoare corecțională, pentru excocherie, afirmând că nu se numește Costică M. Caraiman, zis Cezar, care este numele fratelui său, ci Cezar M. Caraiman, născut în comuna Sivița, din părinții Mihail și Ana și că a fost subcomisar la Tulcea (dosar C. F. R. 133.184 R. A. 1931 pag. 99, atașat la dosarul nr. 2482 din 1932 al Curții de Apel București s. II-a).

2. Reclamantul de astăzi a recunoscut la suplimentul de interogatoriu ce i s'a luat în ziua de 22 Martie 1932, la Cabinetul de Instrucție al Tribunalului Buzău (dosar nr. 1673 din 1934 Trib. Buzău s. II, pag. 448 verso) că declarația din 17 Martie 1912, dovada citației pentru termenul de 3 Decembrie 1912, dovada pentru termenul de 16 Septembrie 1913, cererea de opoziție înregistrată la 9 Decembrie 1914, aflate în dosarul nr. 6595 din 1912 al Tribunalului Constanța, referitor la un proces de delapidare al reclamantului de astăzi; apoi, declarația din 29 August 1919, dovada citației pentru termenul de 13 Februarie 1912 aflate în dosarul nr. 8299 din 1911 al Tribunalului Constanța, privitor la alt proces de abuz de putere al reclamantului de astăzi, sunt unele scrise și semnate de dânsul, altele numai semnate, iar Inalta Curte făcând comparația scriptelor, constată identitatea de scris a acestor acte, cu petițiunile și actele de procedură, semnate de condamnatul Cezar M. Caraiman, aflate în dosarul nr. 176 din 1911 al Tribunalului Covurlui s. II-a și nr. 464 din 1912 al Curții de Apel Galați s. I-a, referitor la condamnarea lui la 7 luni închisoare corecțională, pentru excocherie, prin decizia nr. 216 din 1913 a Curții de Apel Galați s. I-a.

Aceeași identitate de scris există și între actele sus arătate și petiția înregistrată la nr. 42. 11. 7 din 14 Octombrie 1914 (dosar nr. 6595 din 1912 al Tribunalului Constanța) pe care reclamantul de astăzi nu o recunoaște ca fiind a sa, petiție în care inculpatul Cezar M. Caraiman arată că se găsește arestat, ceea ce concordă cu adeverința de încarcerare nr. 4647 a Închisoarei Galați din care reiese că a fost încarcerat dela 22 Mai 1914, până la 17 Decembrie 1914, în executarea pedepsei de 7 luni închisoare, adică în timpul când a scris acea petițiune.

3. Din raportul Serviciului Poliției Tehnice din Direcția Generale a Polițiilor și pe baza examenului comparativ făcut, se constată că fotografia nr. 1, a lui Cezar M. Caraiman, condamnat la 1909, pentru excocherie și identificat de Serviciul de Identificare Galați cât și fotografiile nr. 3, 4 și 5 ale reclamantului de astăzi, reprezintă pe unul și același individ, ceea ce constată și Inalta Curte făcând comparația între fotografiile aflate la dosar (dosar nr. 1792 din 1934 Trib. Buzău s. II-a și Cab. Instrucție pag. 573-581).

4. Din dosarul nr. 176 din 1911 al Tribunalului Covurlui s. II și nr. 464 din 1912 al Curții de Apel Galați s. I-a relativ la condamnarea lui Cezar M. Caraiman, la 7 luni închisoare pentru excocherie, se constată că inculpatul a primit și semnat diferite acte de procedură în comunele: Enigea, Cochirleni,

Copuzu, Rași, Rosetti, Amara și Movileni, unde recunoaște la interogatoriu luat în ziua de 16 Februarie 1932 de judecătorul de instrucție al Tribunalului Buzău, că a funcționat ca notar, deci rezultă că cel ce a primit aceste acte de procedură și în urmă a fost condamnat, este reclamantul de astăzi Cezar M. Caraiman (dosar Trib. Buzău s. II, pag. 383 și dosar 176 din 1911 Trib. Covurlui s. II).

5. Șeful postului Sivița (Covurlui) constată prin procesul-verbal nr. 77 din 23 Decembrie 1910, că primind ordinul Parchetului Covurlui, împreună cu fotografia lui C. Caraiman, cel condamnat, spre a face cercetări, dacă locuitorii din comună cunosc persoana din fotografie, a cercetat prin comună, cu această fotografie și a obținut informațiuni dela toți locuitorii și dela autoritatea comunală, că numitul din fotografie, este Cezar Caraiman, depus de Parchetul Covurlui, pentru excocherie și condamnat la una lună pentru alt fapt de excocherie, arătând că a fost și dezertor în Rusia în anul 1904—1905, iar acest proces-verbal, fiind bazat pe cercetări și informațiuni, face credință despre cele ce constată, fiind în concordanță cu celelalte probe stabilite contra reclamantului (dosar nr. 176 din 1911 Trib. Covurlui s. II, pag. 29);

6. Faptul că de atâta vreme de când durează această afacere, reclamantul nu s'a oferit să facă dovada existenței celui de al doilea pretins Cezar M. Caraiman, cel condamnat, ceea ce ar fi putut ușor să facă, înfățișând actul de naștere al aceluia, pretins născut în comuna Ivești județul Tecuci în anul 1889, care însă nu există, cum s'a arătat mai sus, sau să înfățișeze actul de moarte al aceluia, dacă a murit, sau să-l fi arătat unde se află, dacă trăiește, spre a fi cercetat de autorități, căci zice că îl cunoaște, fiind un văr al său.

7. Raportul întocmit de inspectorul C. F. R. Eugen Vasilescu, care Inalta Curte constată că se bazează pe acte oficiale, ce fac credință și din care rezultă că reclamantul a întrebuințat următoarele manopere pentru a-și schimba identitatea, ceea ce n'ar fi avut interes să facă, dacă nu avea de ascuns condamnatiunile, care îl făceau incapabil de a ocupa funcțiuni publice:

a) S'a înscris la numirea în funcțiune la C. F. R. sub alt nume, cu altă situație militară, cu alte studii, pe bază de acte false, pe care după ce le-a prezentat, le-a sustras, și când i s'a cerut la anchetă, nu le-a mai înfățișat, sub pretext că le-a pierdut (dosar C. F. R. nr. 133184 R. A. 1931, pag. 3, aflat la dosarul nr. 2482 din 1932 al Curții de Apel București s. II-a);

b) Si-a schimbat în certificatul nr. 629 din 1931 al Cercului de Recrutare Covurlui nr. contingentului din 1904, în 1907, ca să facă confuzie asupra anului nașterii (idem pag. 13);

c) A obținut un certificat de complezență dela primarul comunei Sivița ca să probeze că nu este născut în acea comună, deși în urmă s'a stabilit că este născut în acea comună și că foaia din registrul cu actul său de naștere, este ruptă (idem pag. 3).

d) A indus în eroare pe prefectul județului Tulcea cu acte false, spre a fi numit subcomisar, din care cauză a fost revocat din funcțiune (idem p. 95-96);

e) Și-a comandat o stampilă falsă, a Cercului de Recrutare Covurlui spre a se folosi în diferite împrejurări (idem pag. 11);

f) S'a găsit la perchițiția ce i s'a făcut un imprimat de stare civilă, a cărui proveniență și în ce scop și l'a procurat, nu a putut justifica (dosar nr. 1792 din 1934 Trib. Buzău s. II-a, pag. 235, 260).

g) Și-a preparat două petiții către Liceul Sf. Sava din București și către Ministerul Instrucțiunii, prin care cere a i se indica numărul certificatului de absolvire a liceului spre a induce în eroare autoritățile, căci nu avea în realitate decât

trei clase de meserii (dosar nr. 1792 din 1934 Trib. Buzău s. II-a pag. 194, 218, 219, 352);

Că din cele mai sus expuse se constată în rezumat că reclamantul de astăzi nu se numește Cezar Ștefan Caraiman ci, Cezar Mihail Caraiman; că nu este născut în comuna Murgeni județul Tutova în anul 1889, ci în comuna Sivița județul Covurlui în anul 1886; că nu este bacalaureat, ci are numai 3 clase de meserii, fiind de profesie lăcătuș; că nu este căpitan în rezervă, ci soldat condamnat pentru dezertare în streinătate și în sfârșit, el este cel condamnat pentru escrocherie în 1909 și 1913, și în urmă, pentru servire de fals, condamnatul, care pentru a-și ascunde trecutul, s'a camuflat sub o falsă identitate, prin manoperile sus arătate;

Că față de toate acestea, expertiza grafică cerută în subsidiar, spre a se stabili diferența între scrisul reclamantului și a celui condamnat, devine inutilă;

Că, astfel fiind, și întru cât din probele sus menționate bazate pe acte scrise, recunoașteri și prezumțiuni concordate, rezultă că reclamantul este condamnatul pentru escrocherie, prin sentința nr 395 din 1909 a Tribunalului Covurlui s. II-a și prin decizia nr. 216 din 1913 a Curții de Apel Galați s. I-a, deciziunea atacată, prin care s'a anulat numirea în funcțiune și avansările reclamantului, este legală, iar acțiunea sa fiind nefondată, urmează a fi respinsă;

Pentru aceste motive, Curtea respinge acțiunea, etc.

NOTA.— Această deciziune se publică pentru înalta ei semnificație morală. În adevăr, ea ne relevă un număr din multele cazuri cari zac încă necunoscute în dedalul organizării noastre administrative, a unui *escroc* și *aventurier* care a știut prin intervențiuni oculte și falsuri să se strecoare într'o mare administrație publică, cum este Regia autonomă a C.F.R. și să parvină a fi chiar avansat șef de birou și poate dacă nu ar fi fost denunțat, ar fi ajuns chiar și mai departe, pe când cei cu titluri, cu cinste, cu aptitudini șomează!..

Simplu lucrător lăcătuș, reușește în baza unei diplome false de bacalaureat, să fie numit la C. F. R. și chiar avansat în 1929 șef de birou, deși la activul său avea mai multe condamnări penale, pentru fals, escrocherie, abuz de încredere, etc.

Și acesta nu este unicul caz, cum am mai susținut și cu altă ocaziune, ci, dacă s'ar face o verificare serioasă a funcționarilor publici existenți, s'ar găsi mulți, foarte mulți, cari sunt incapabili de a ocupa vreo funcție publică, din cauza condamnățiilor penale, pe care le-au suferit și pe care a știut să le ascundă cu ingeniozitate, în lipsa unui *cazier judiciar*.

Credem, că prin punerea în aplicare a noii legiuiri penale, prin care *cazierile judeciare* au luat ființă, asemenea anomalii nu vor mai fi posibile în viitor.

În adevăr, vor dispărea *certIFICATELE ACTUALE DE BUNĂ PURTARE*, care se căpătau cu mare ușurință și fără niciun control serios, și ele vor fi înlocuite prin *CAZIERUL JUDICIAR*, care constituie un cont moral, deschis pe numele fiecăruia și care se localizează la locul său de naștere (1).

În aceste condițiuni se va putea realiza o purificare a administrațiilor noastre, unde nu vor pătrunde decât cei cinstiți, cei corecți, și în acest chip se vor înlătura multe din abuzurile de față.

Astfel, se va putea realiza unele din articolele de lege, cari prevedeau condițiuni serioase de moralitate celor ce vroiau să ocupe o funcțiune publică.

E. C. DECUSARA

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III-a

Audiența dela 23 Septembrie 1936

Președinția d-lui D. VOLANSCHI, prim-președinte

Ion N. Dimitriu cu Ministerul de Interne și a.

Decizia nr. 1486 Dosar nr. 3471/933

Măsuri financiare urgente. Se aplică și membrilor Comitetelor de Revizuire. În ce termen trebuie dată deciziunea de constatarea ilegalității numirii unui funcționar? Art. 3 și 7 din legea pentru luarea unor măsuri financiare urgente din 10 Octombrie 1932.

1. — *Măsurile financiare urgente prevăzute de legea din 10 Octombrie 1932 fiind aplicabile tuturor categoriilor de funcționari ai Statului sau ai caselor autonome, sunt aplicabile și membrilor Comitetelor de Revizuire.*

2. — *Sub imperiul acestei legi constatarea și pronunțarea ilegalității unei numiri sau avansări de funcționar public nu se poate pronunța decât cu îndeplinirea riguroasă a procedurii excepționale și în termenul expres prevăzut de art. 3 și 7 din legea dela 1932, termen peste care nu se poate trece, căci în caz contrariu o asemenea procedură nu mai poate avea o valoare legală.*

Deci legea specificând că asemenea constatări nu se pot face decât până la 15 Februarie 1933, adică până în ajunul zilei de 15 Februarie 1933, o decizie ministerială de constatarea ilegalității numirii unui funcționar dată în ziua de 15 Februarie 1933, este tardivă.

Complectându-se Curtea conform art. 15 din legea sa organică.

Curtea,

Asupra recursului făcut de Ioan N. Dimitriu contra deciziunii Curții de Apel București s. III-a nr. 315 din 1933 dată în proces cu Ministerul Lucrărilor Publice și Ministerul de Interne :

Având în vedere că, din decizia atacată uu recurs, se constată că prin decizia ministerială nr. 5050 din 15 Februarie 1933, s'a constatat că numirea lui Ioan Dimitriu în funcțiunea de referent la Comitetul Central de Revizuire și ca membru în Comitetul Local, fiind ilegală, este anulată de drept prin efectul legilor pentru unele măsuri financiare urgente din 10 Octombrie 1932 și din 24 Decembrie 1932; că numitul intențând acțiune în contencios contra Ministerului Lucrărilor Publice și Ministerului de Interne pentru anularea deciziunii ministeriale nr. 5050 din 1933, Curtea de Apel din București s. III-a prin decizia nr. 315 din 1933, a respins acțiunea ca nefondată;

Că pentru a da această soluțiune, Curtea motivează, că potrivit art. 7 din legea pentru organizarea Comitetelor Centrale și Locale de Revizuire din 3 Ianuarie 1930, pentru ca cineva să poată fi numit membru în Comitetul Local de Revizuire trebuie să poseadă un titlu universitar, pe care reclamantul ca doctor în drept îl are și să aibă un stagiu de 5 ani, într'o funcțiune cu rangul de cel puțin subdirector de minister cl. I-a; că însă reclamantul a fost ofițer activ, avansat pe ziua de 1 Iunie 1924 la gradul de Lt-colonel, stagiu care nu poate echivala cu stagiul în funcțiuni administrative; că în urmă, prin decretul regal nr. 1390 din 1928 a fost numit secretar ajutor la Consiliul Superior Administrativ, iar prin decretul regal nr. 302 din 1930 a fost numit referent la Comitetul Central de Revizuire; că chiar dacă s'ar considera aceste funcțiuni echivalente gradului de subdirector cl. I, totuși la 15 Aprilie 1932 când a fost numit în funcțiunea de membru în Comitetul Local, nu avea din stagiul cerut de lege decât

1) Vezi în această privință studiul nostru **Selecționarea Funcționarilor Publici, Metode și Mijloace**. Editura Curierul Judiciar 1934, pag. 12 și urm.

ceva mai puțin de 4 ani, așa că numirea sa în ultima funcțiune s'a făcut cu lipsa stagiului legal de 5 ani și deci, potrivit art. 3 din legea dela 10 Octomvrie 1932 și art. 7 din legea dela 24 Decemvrie 1932, o asemenea numire — conchide Curtea — este nulă deplin drept prin efectul acestor legi, ministerul urmând să dea decizia respectivă până la 15 Februarie 1933, termen în care intră și această zi.

Având în vedere că în contra soluțiunei de mai sus, Ioan Dimitriu a formulat 4 motive de casare, pe care această secțiune a Inaltei Curți, luându-le în cercetare prin decizia nr. 2199 din 18 Decemvrie 1935, respinge motivul I, și constată că s'a ivit divergență asupra motivului II alin. b combinat cu motivul III de casare și rezervă cercetarea motivelor 2, alin. a și 4 de casare, complectului ordinar de judecată după soluționarea motivelor deduse în divergență, al căror cuprins este următorul :

II. — Violarea art. 3 din legea din Octomvrie 1932 combinat cu art. 7 din legea excepțională de ordin financiar dela 24 Decemvrie 1932, exces de putere.

b) Chiar dacă data de 15 Februarie ar fi exactă, actul este dat peste termen, deoarece legea cere anularea numirilor și înaintărilor până la 15 Februarie, or până la 15 Februarie, conform jurisprudenței constatate a Inaltei Curți în cazuri legale similare, înseamnă în ajunul zilei de 15 Februarie. Numai cu o omisiune esențială, exces de putere și nemotivare s'a putut trece peste susținerile noastre de instanța de fond.

III. — Violarea art. 3 din legea măsurilor financiare urgente și violarea art. 6, 7, 10, 11, 12 și 13 din legea Comitetelor. Exces de putere, omisiune esențială, nemotivare.

Am susținut în fața instanței de fond că legea măsurilor financiare urgente nu se aplică decât funcționarilor statutari, acești funcționari fiind numeroși ei grevează simțitor bugetul Statului. Pe această cale s'a sperat într'o revizuire considerabilă a cheltuelilor publice. Dar am arătat instanței de fond că nici art. 3 din legea dela 10 Octomvrie 1932, nici art. 7 din legea dela 24 Decemvrie 1932 nu sunt aplicabile consilierilor dela Comitetele de Revizuire. Art. 11 din legea organică a Comitetelor din 1930 arată că consilierii Comitetelor Locale sunt asimilați în grad, drepturi și obligațiuni cu consilierii Curților de Apel. Art. 333 din legea pentru organizarea administrației locale declară acești membri inamovibili. Situația lor legală este a unor funcționari supuși legii de organizare judecătorească și legii de organizare administrativă. Mai mult încă actele pe cari le fac au un caracter jurisdicțional prin natura lor. Or, art. 3 și 7 din cele două legi precitate se referă la funcționarii statutari din serviciile a căror structură organică și numerică poate fi redusă. Dar nu la aceste instanțe judecătorești cari au o structură legală, rigidă, fizică care face inaplicabile dispozițiunile art. 3 și 7. Or deciziunea instanței de fond violează aceste texte și omite să examineze această susținere a noastră iar omisiunea este esențială.

Având în vedere că chestiunea care se deduce prin aceste motive și care urmează a fi tranșată în complectul de divergență este aceea de a se ști dacă legile măsurilor financiare urgente din Octomvrie și Decemvrie 1932 se aplică și consilierilor dela Comitetele de Revizuire; că în cazul că s'ar aplica, este a se decide dacă prin trecerea termenului de 15 Februarie 1933, până la care dată se dau deciziunile ministeriale pentru constatarea numirilor ilegale, s'ar valida aceste numiri cari sunt nule de drept conform legii, și în caz afirmativ dacă prin expresiunea „până la 15 Februarie 1933”, se include și ziua de 15 Februarie, sau se înțelege numai ajunul acelei zile;

Având în vedere că din expunerea de motive care a însoțit legea pentru unele măsuri financiare urgente

din 10 Octomvrie 1932, cât și din întreaga economie a acestei legi, rezultă că toate măsurile urgente prevăzute de această lege au fost edictate exclusiv în vederea realizării de economii în bugetul general al Statului, pe exercițiul anului 1933;

Că acesta fiind scopul și caracterul legii din Octomvrie 1932, urmează a se decide că măsurile urgente ce urmau a se lua, pe baza ei, priveau pe toți funcționarii publici în genere, cari erau retribuiți din bugetul anului 1933, iar nu numai pe anumite categorii de funcționari, cum se pretinde de recurent prin motivul III de casare și între cari n'ar fi cuprins și el în calitatea sa de membru la Comitetul Local de Revizuire;

Că de altfel această concluziune juridică se poate trage nu numai din scopul și caracterul legii sus numite, dar chiar și din textul ei;

Că în adevăr art. 1 vorbește categoric de revizuirea bugetelor tuturor ministerelor, și tuturor caselor autonome, iar art. 3 prevede că se vor anula toate numirile ilegale, ceea ce înseamnă că legiuitorul n'a înțeles să excepteze dela aplicațiunea acestei legi, pe nicio categorie de funcționari publici numiți în funcțiune în mod ilegal;

Că dar măsurile urgente prevăzute de legea din 10 Octomvrie 1932 fiind aplicațiile tuturor categoriilor de funcționari ai Statului sau ai casei autonome, sunt aplicabile și membrilor Comitetelor de Revizuire, între care se numără și recurentul, astfel că motivul III de casare este nefondat și urmează a fi respins ca atare;

Considerând că între măsurile pe cari legiuitorul din Octomvrie 1932 a înțeles să le ia în vederea scopului urmărit, de a se realiza economii în bugetul Statului, a fost și aceea prevăzută de art. 3, adică de a se anula toate numirile ilegale;

Considerând că, în ce privește competența și procedura de verificare, constatarea și anularea numirilor și avansărilor ilegale, pe baza legii din Octomvrie 1932, s'a derogat în parte dela regulile generale ale dreptului comun, prevăzute în legea statutului funcționarilor publici și celelalte legi organice ale diferitelor ministere, prevăzându-se în lăuntru termenului dela 10 Octomvrie 1932 până la 15 Februarie 1933, cât era aplicabilă numita lege, o altă procedură mai sumară și expeditivă de revizuirea situațiunei funcționarilor publici, limitându-se în timp termenul de când și până când se pot pronunța de către ministere, în baza acestei legi, deciziunile de constatarea ilegalității numirilor sau avansărilor funcționarilor publici;

Că dar, sub imperiul acestei legi, constatarea și pronunțarea ilegalității unei numiri sau avansări de funcționar public nu se poate pronunța decât cu indeplinirea riguroasă a procedurii exceptionale și în termenul expres prevăzut de această lege, termen peste care nu se poate trece, căci în cas contrariu o asemenea procedură nu poate avea valoare legală;

Considerând că la lumina principiilor, expuse mai sus, urmează a se stabili, dacă în speță, decizia ministerială nr. 5050 din 15 Februarie 1933 a fost dată în termenul legal;

Considerând că în conformitate cu dispozițiunile art. 3 din legea dela 10 Octomvrie 1932 și art. 7 din legea dela 24 Decemvrie 1932, deciziunea constatatoare a ilegalității unei numiri sau avansări se poate pronunța de minister până la 15 Februarie 1933;

Considerând că din cuprinsul citatelor texte de lege rezultă că deciziunile ministeriale, cu privire la constatarea ilegalității numirilor și avansărilor, nu se pot da decât până în ajunul zilei de 15 Februarie 1933, iar nu și în ziua de 15 Februarie 1933;

Că dacă legiuitorul ar fi înțeles ca asemenea deciziuni să poată fi date și în ziua de 15 Februarie, ar fi spus-o lămurit întrebându-l termenul de „15 Februarie inclusiv”, ceea ce nefăcând, înseamnă că această zi este exclusă din calculul termenului;

Că așa fiind și într-un câț în speță decizia de constatare a ilegalității numirii recurentului este dată în ziua de 15 Februarie 1933, ea este tardivă și deci motivul II de casare în aceasta privință este fondat, astfel că recursul urmează a fi admis, a se casa decizia Curții de Apel București s. IIIa nr. 315 din 1933, iar în fond, tot pentru considerațiunile expuse mai sus, a se admite acțiunea în contencios intentată de Ioan N. Dimitriu contra Ministerului Lucrărilor Publice și Ministerului de Interne, a se declara ilegală decizia ministerială nr. 5050 din 1933 și a se invita numitele ministere să reintegreze pe recurent în toate drepturile avute;

Pentru aceste motive, Curtea respinge motivul III de recurs, admite recursul pentru motivul II lit. B, casează și admite acțiunea în contencios, etc.

CURTEA DE APPEL DIN BUCUREȘTI S. V-a

Audiența publică dela 19 Noemvrie 1935

Președinția d-lui ERNEST CEUR ASLAN, consilier

Rudolf Samuel cu Alex. Bitner

Deciziunea corecțională nr. 1258 Dos. 3171/935

Apel penal. Se semnează de parte sau de un împuternicit special. Art. 199 pr. pen. Art. 68 din legea avocaților.

Conform art. 199 pr. penală apelul penal este nul dacă procuratorul nu este împuternicit cu o procură specială care să arate în mod precis și hotărât pricina penală pentru care se face acest act de procedură.

O procură generală prin care s'a dat dreptul a se face apel penal nu este suficientă chiar dacă are dată certă și a fost atașată la apel.

Legea avocaților deși mai nouă n'a modificat prin art. 68 procedura penală având a se aplica dispozițiile ei numai în materiile celelalte. Avocatul care a asistat pe inculpat la prima instanță face un apel nul când a semnat cu procura dată după legea avocaților.

Curtea,

Asupra incidentului ridicat de d-l procuror general:

Având în vedere actele și lucrările dela dosar, susținerile inculpatului și concluziunile d-lui procuror;

Având în vedere că din actele dela dosar, se constată că Tribunalul Ilfov s. IV-a c. c., prin sentința sa corecțională cu nr. 3150 din 16 Octomvrie 1935, a condamnat pe inculpatul Rudolf Samuel, să suferă trei luni închisoare corecțională, pentru faptul prevăzut și pedepsit de art. 323 alin. 1 și 2 cod. pen., comb. cu art. 40 și 60 alin. ultim cod penal și să plătească reclamantului parte civilă Alexandru Bittner, suma de 40.877 lei, drept despăgubiri civile;

În contra acestei sentințe, numitul inculpat a declarat în termen apel, apel ce a fost semnat prin procură de către d-l avocat Paul Mizrachi;

Având în veder că d-l procuror general, înainte de a se păși la judecarea fondului, a cerut anularea acestui apel, susținând că nu a fost semnat în condițiunile prevăzute de legea penală, nici de parte și nici de un al său împuternicit pentru aceasta;

Considerând că într'adevăr potrivit art. 199 din pr. pen. cerea de apel, în materie penală trebuie scrisă de către apelant sau de un anume al său împuternicit pentru aceasta;

Că așa cum este redactat acest text rezultă că procura

ce se dă împuternicitului să semneze un apel ce se declară în contra unei hotărâri penale să fie specială în sensul ca într'ansa să se menționeze în mod precis și hotărât pricina penală pentru care avocatul împuternicit poate face acte cu caracter procedural sau judiciar;

Că dacă în art. 68 din legea pentru organizarea corpului de avocați azi în vigoare se prevede că procura dată avocatului pentru a reprezenta pe cineva în justiție îi dă dreptul de a face în numele mandantului său orice act procedural sau judiciar și de a exercita orice cale de atac ordinară sau extraordinară, de sigur că legiuitorul nu a putut să se refere prin aceste dispozițiuni decât numai la cazurile generale, iar nu și la cazurile în care legiuitorul a prevăzut în mod expres că mandatarul pentru a exercita o cale de atac trebuie împuternicit cu o procură specială;

Având în vedere că în speță apelul fiind semnat de o persoană care nu avea calitatea să o facă și să îl subscrie, deoarece mandatarul său d-l avocat Paul Mizrachi, care a declarat și a semnat apelul n'a fost anume împuternicit pentru aceasta printr'o procură specială, așa cum cere art. 199 pr. pen., ci numai printr'un mandat general dat în conformitate cu legea de organizare a corpului de avocați, excepțiunea ridicată de către d-l procuror general are a fi privită ca fondată și urmează a fi admisă ca afare iar apelul de față a se anula.

Pentru aceste motive, Curtea în majoritate, admite incidentul și anulează apelul, etc.

(ss) **Ceur Aslan, I. Dobrescu, St. Stoenescu.**

OPINIUNE

Subsemnații consilieri suntem de părere că nu este cazul să se anuleze apelul lui Rudolf Samuel, pentru următoarele considerațiuni :

Se stabilește în fapt următoarele :

Apelantul deținut la Văcărești a fost condamnat de Trib. Ilfov s. IV-a c. c. prin sentința corecțională nr. 3150 din 1935 la 3 luni închisoare și 40.877 lei despăgubiri, conform art. 323, 40 și 60 c. pen.

A fost apărat la tribunal de avocatul Paul Mizrachi care a făcut apelul în baza unei procuri pe care a alăturat-o. Această procură este tipărită și cuprinde o largă și felurită împuternicire din care nu lipsesc căile de atac în materie penală. D-l procuror general susține că aceasta fiind o procură generală avocatul a făcut un apel nul pe care condamnatul de față n'are voie să-l susțină. Partea civilă nu se raliază la această părere și lasă soluțiunea la aprecierea Curței.

Chestiunea trebuie privită din punctul de vedere al procedurii penale și al legii avocaților.

Art. 195—198 pr. pen. prevede dreptul de apel și art. 199 dispune :

„Cererea cuprinzătoare de mijloacele apelului „va fi scrisă de către apelant sau de un anume al său împuternicit pentru aceasta. În acest de pe urmă caz procuratiunea va rămâne anexată la cerere”.

În apelul de față, condamnatul a împuternicit pe avocat să facă apel penal și procura a rămas anexată. Textul este deci satisfăcut. Trecând însă mai departe de litera legii se pune chestiunea așa numitei procuri speciale. De sigur că nu este nevoie de acest titlu pentru calificarea acestui fel de mandat. O procură concepută în termeni generali poate conține și o sumă de procuri speciale ori de câte ori în textul ei prevede cazul care interesează.

În altă interpretare se susține că art. 199 cere ca procura împuternicitului trebuie să arate afacerea la care se referă și hotărârea pe care o atacă.

Credem că în acest mod s'ar depăși textul în detrimentul dreptului de apărare. În practică sunt mari dificultăți. Un

condamnat dacă este și deținut trebuie să fie scos din închisoare la apel, opoziție, recurs, contestație ca să facă procuri speciale individuale. Dacă are mai multe dosare trebuie să repete aceste operațiuni la toate și dacă se judecă în mai multe localități trebuie să le satisfacă în același mod. Dacă nu i se pun la dispoziție mijloacele de a face asemenea acte, pierde căile de atac. Dacă chiamă avocatul la închisoare să-și primească fiecare procură al timpul ei, înseamnă că acest procedeu îl pot utiliza numai inculpații cu situație materială, deși legea trebuie să fie la îndemâna tuturor; apoi neștiutorii de carte, dacă dau procură după legea avocaților, aceste acte trebuiesc întărite de 2 știutori de carte care să confirme pe avocat. Dacă aceștia sunt 2 colegi de închisoare sau personalul de serviciu mărturia poate fi suspectă sau imposibilă. Se pare că procedura deși atât de veche găsise în laconismul ei formula pentru a nu înlătura apărarea.

Chestiunea însă este astăzi soluționată prin legea avocaților care este concepută în termenii cei mai clari și generali. Iată ce spune art. 68: Procura dată avocatului pentru a reprezenta pe cineva în justiție îi dă dreptul de a face în numele mandantului său orice act cu caracter procedural sau judiciar, a exercita orice cale de atac ordinară sau extraordinară și a lua orice măsuri va crede necesare pentru apărarea drepturilor clientului său, chiar dacă nu se indică într'însa toate drepturile conferite etc.

Prin urmare dacă mai era posibilă vreo discuție la art. 199, astăzi legea mai nouă a curmat-o. Acum dreptul de apărare este asigurat și căile de atac înlesnite căci iată ce mai spune art. 68:

„Avocatul care a reprezentat pe o parte, fie în baza unei procuri, fie pe temeiul declarației verbale, poate îndeplini orice act procedural și exercita orice cale de atac în numele acelei părți”.

Socotim că nu se poate refuza aplicarea acestei legi într'un proces penal, pentru că ea este generală și pentru că necesitatea și dreptul de apărare trebuiesc atribuite după aceeași rațiune și celor care trebuie să răspundă de vina ce li se atribuie. De aceea pentru că Rudolf Samuel a avut la tribunal avocatul care l-a semnat în apel cu procura pe care a anexat-o, calea de atac este valabil deschisă și Curtea trebuie să judece din nou procesul și să nu anuleze apelul.

(ss) I. M. Bottez, C. Cătușeanu.

TRIBUNALUL ILFOV S. II-a COMERCIALĂ

Audiența dela 7 Noembrie 1936

Președenția d lui H. UDREA, judecător de ședință
Sachsische Metallwarenfabrik August Wellner Sohne din
Aue, cu I. Wappner
Sentința comercială nr. 2009 Dos. 309/936

Concordat preventiv. Dacă creditorul poate să pretindă restul de creanță neplătit după expirarea concordatului provenit din lichidare judiciară. Soluțiune afirmativă. Aderiunea creditorilor în asemenea concordate. Valoarea ei. Dacă poate fi tacită. Soluțiune negativă.

Concordatul preventiv rezultat din lichidare judiciară neavând o bază contractuală, dispozițiunea din legea concordatului preventiv din 1929, după care dacă debitorul concordatar și-a achitat toate ratele, este ținut după expirarea concordatului să plătească creditorilor și restul de creanțe neplătite, nu a fost abrogată prin legea modificatoare a concordatului preventiv din 1932 pentru debitorii concordatari rezultați din lichidare judiciară. Situația arătată nu se schimbă, dacă în fapt debitorul obține aderiunea creditorilor în majoritate fiindcă concordatul nu-și schimbă baza sa prin a-

ceastă aderiune. Aderiunea creditorilor la concordat se dă numai expres.

S'a ascultat reclamanta Sachsische Metallwarenfabrik August Wellner Sohne, A. G. prin procurator d. av. Paul Rătescu și Marcovici și pârîtul Iosef Wappner asistat de d-l av. Nachtigal.

Tribunalul,

Asupra acțiunei cambiale, introdusă de către Sachsische Metallwarenfabrik August Wellner Sohne din Aue, Germania, prin care cere ca pârîtul I. Wappner să fie obligat la plata sumei de 748.48 dolari sau 125.805 lei, rest dintr'un număr de cambii în valoare de 1248.07 dolari:

Având în vedere actele din dosar, susținerile și concluziile scrise depuse de părți;

Având în vedere că reclamanta a susținut că pârîtul a fost în lichidare judiciară; că prin legea concordatului preventiv din 1932 desființându-se lichidarea judiciară, pârîtul a fost considerat ca admis în principiu în concordatul preventiv, conform prevederilor legii concordatului preventiv; că apoi concordatul fiind omologat, creanțele creditorilor au fost reduse la 40% din valoarea lor; că debitorul ridicându-și concordatul fiind considerat de tribunal că și-a achitat cotele reduse, reclamanta a intrat în drepturile sale pentru restul creanței; că este necontestat că astăzi debitorul poate să-și plătească creditorii, fiindcă debitorul fiind expropriat de Primăria Municipiului București, a dobândit o sumă importantă de bani dela primărie; în consecință reclamanta a cerut admiterea acțiunei sale astfel cum este formulată:

Având în vedere că pârîtul Iosef Wappner a susținut că legea concordatului preventiv din 1932 a modificat dispoziția din legea anterioară, privitoare la drepturile creditorilor după expirarea concordatului; că după legea din 1932 creditorii nu mai au dreptul de a cere diferența creanței, dintre creanța redusă și totalul creanței; că nu se poate face distincție între concordatele provenite din lichidare judiciară și celelalte concordate, fiindcă legea nu face această distincție; că chiar dacă s'ar spune că între aceste concordate trebuie făcută o distincție, în concordatul obținut de Wappner trebuie observat că au votat pentru concordat un procent de 74% din creditorii; că prin acest vot acest concordat a fost la fel cu un concordat de majoritate; că apoi iarăși trebuie observat că reclamantul nu a făcut opoziție sau apel la omologare; că această lipsă de manifestație arată o aderiune tacită a reclamantei la concordat; că pentru toate aceste motive pârîtul a cerut respingerea acțiunei;

Având în vedere că acestea fiind susținerile părților urmează să examinăm acțiunea introdusă de reclamant;

Considerând că legea concordatului preventiv din 1932 a modificat legea din 1929 care prevede că creditorii ale căror creanțe au fost reduse prin concordat puteau să ceară restul de creanțe neplătite după expirarea concordatului, fără dobânzi însă, cu condiția să introducă acțiunea înăuntrul unui termen de 5 ani; că prin legea din 1932, această dispoziție a fost abrogată; că după această din urmă lege deci creditorii nu mai pot să ceară restul de creanțe neplătite după expirarea concordatului fiindcă prin abrogarea dispoziției din 1929, legiuitorul din 1932 a înțeles să nu mai mențină sistemul dinainte;

Considerând că legiuitorul din 1932, pe lângă debitorii ce solicită concordat pe temeiul acestei legi, s'a mai ocupat și de debitorii care se găseau în lichidare judiciară; că acestor debitori li s'a creeat o situație specială; că prin desființarea legii lichidării judiciare acești debitori au fost considerați ca fiind de drept admiși în principiu la concordat, dacă făceau cerere înăuntru unui termen de trei luni dela promulgarea legii; că mai departe votul creditorilor nu mai era obligator

pentru tribunal în asemenea concordate, ci el era numai un simplu aviz; că iarăși tribunalul putea să schimbe cota oferită de debitor cum și termenele de plată;

Considerând că, deși deosebite aceste concordate, s'a susținut că suprimarea dispoziției din legea din 1929, care dădea drept creditorului la restul creanței după expirarea concordatului, se aplică ambelor concordate; că s'a susținut că legea nu face distincție între ele; că din cauza aceasta, după cum la un concordat obținut prin votul creditorilor, un creditor nu mai poate să pretindă restul creanței după expirarea concordatului, aceeași situație există și pentru concordatul provenit din lichidarea judiciară;

Considerând că în dispoziția unei legi trebuie cercetată situația, pentru care a fost creată dispoziția legii; că dacă este învederat că dispoziția legii a fost creată pentru o anumită situație, dispoziția nu se va aplica pentru o altă situație unde rațiunea spune că nu se poate aplica dispoziția legii; că de aceea adagiul *ubi lex non distinguit* nu se poate primi fără rezerve;

Considerând că concordatul preventiv este o instituție judiciară cu o bază contractuală; că legea fixând reducerea creanței, fără ca după expirarea concordatului să mai fie debitorul obligat la plată, creditorii erau liberi să accepte sau nu acest concordat; că dacă ei au acceptat concordatul, după expirarea lui, creditorii nu mai pot să ceară restul creanței, fiindcă creditorii au acceptat concordatul, astfel cum îl determină legea;

Considerând că debitorii cari se găseau în lichidare judiciară puteau să fie urmăriți pentru restul creanței după închiderea operațiunii lichidării judiciare; că procedura lichidării judiciare, nu garantează însă în deajuns pe creditorii; că din cauza aceasta legea lichidării judiciare a fost abrogată; că debitorii din lichidare, au fost considerați ca fiind admiși în principiu la concordat, dacă făceau cerere în termen de trei luni dela promulgarea legii; că pentru acești debitori însă concordatul nu mai avea o bază contractuală; că votul creditorilor avea numai valoarea unui simplu aviz pentru tribunal; că concordatul acesta astfel neavând o bază contractuală, el seamănă cu lichidarea judiciară, având însă un minimum de garanție pentru creditorii;

Considerând că dacă acesta este caracterul concordatului preventiv din lichidarea judiciară, nu se mai poate spune că dispoziția legii din 1932 se va aplica la ambele concordate; că concordatul provenit din lichidarea judiciară nu i se va aplica această dispoziție, fiindcă ea nu a fost creată pentru asemenea concordat; că de altminteri în acest sens au fost și declarațiile ministrului justiției în Senat; că pentru concordatele provenite din lichidarea judiciară, un creditor

va putea astfel să pretindă restul creanței, după expirarea concordatului;

Considerând că s'a mai susținut privitor la aceste concordate, că dacă în fapt ele sunt obținute cu majoritatea prevăzută de lege pentru celelalte concordate, aceeași situație trebuie să o aibă și aceste concordate; că deci dacă ele sunt obținute cu majoritățile prevăzute de lege, creditorii să nu poată pretinde restul creanței, după expirarea concordatului;

Considerând că aceste concordate nu pot să-și schimbe baza, dacă adeziunea creditorilor este dată în majoritate; că adeziunea creditorilor și în cazul acesta constituie un simplu aviz; că concordatul nu-și dobândește o bază contractuală, prin această adeziune; că nefiind un concordat cu o bază contractuală, nu i se aplică măsura arătată, aplicabilă celorlalte concordate;

Considerând că s'a mai susținut că dacă un creditor și-a dat o adeziune tacită la concordatul preventiv din lichidarea judiciară, un asemenea creditor nu va putea cere restul creanței, după expirarea concordatului; că există o asemenea adeziune când creditorul nu a făcut nici opoziție nici apel la omologare;

Considerând că adeziunile la concordat sunt numai exprese; că adeziunea și-o dă creditorul când este citat în fața judecătorului concordatar, votând pentru concordat; că atunci când creditorul lipsește dela convocarea creditorilor, el nu este considerat că și-a dat votul pentru concordat;

Considerând că dacă creditorul nu este considerat că și-a dat votul pentru concordat, când acesta nu a fost față, el nu poate fi considerat că și-a dat adeziunea nici când nu a făcut opoziție sau apel la omologare; că adeziunea la concordat, după cum s'a arătat, este expresă; că faptul că creditorul nu s'a prezentat la votare, sau nu a făcut opoziție sau apel, nu poate fi considerat ca adeziune la concordat;

Având în vedere că în speța de față se constată că părțile I. Wappner a avut un concordat provenit din lichidarea judiciară; că acest concordat a fost ridicat prin plata rateilor tuturor creditorilor; că iarăși se mai constată că reclamanta nu și-a dat o adeziune expresă, când s'a obținut concordatul;

Având în vedere că față de cele mai sus expuse, reclamanta poate să pretindă restul creanței neplătite; că reclamanta iarăși a ales, iar părțile nu a contestat, că acestuia i s'a expropriat un imobil important de către Primăria Municipiului București fiind plătit de primărie;

Că față de cele expuse astfel, acțiunea reclamantei, bazată pe cambiile prevăzute în acțiune, urmează a fi admisă pentru suma de 748.48 dolari, rest din suma de 1248.07 dolari;

Pentru aceste motive, Tribunalul admite acțiunea, etc.

(ss) H. Udrea, D. Alevra.

JURISPRUDENȚA STREINĂ REZUMATA

CASAȚIA ITALIANĂ I, 23 Iunie 1936

Societate anonimă. Lichidare. Bilanț final. Aprobarea tribunalului.

Bilanțul de închidere a lichidării unei societăți anonime trebuie să fie aprobat de tribunal. Dacă cu ocazia examinării bilanțului în vederea aprobării lui, tribunalul impune unele modificări, noul bilanț întocmit conform prevederilor tribunalului nu poate fi aprobat de adunarea generală, fiind necesară o nouă examinare a tribunalului și aprobarea lui (Giur. it., 1936, I, 1, 1035).

CASAȚIA ITALIANĂ I, 22 Iulie 1936

Societate anonimă. Aprobarea bilanțului. Deliberarea

rea adunării de a se distribui dividendele în rate. Constatarea ulterioară a falsificării bilanțului și a inexistenței beneficiilor. Acționarii nu au drept la dividend.

Când adunarea acționarilor deliberază asupra bilanțului și îl aprobă, hotărând ca dividendul să se distribuie în 2 rate, dacă ulterior se descoperă falsificarea bilanțului și se constată că nu există beneficii, deliberarea adunării pierde orice eficacitate.

Acționarii rețin cota din dividende distribuită, însă nu au acțiune pentru plata restului, nici chiar dacă deciziunea adunării nu a fost anulată în mod formal, din moment ce falsificarea ei este fapt dovedit și chiar dacă acțiunea în anulare este prescrisă (Giur. it., 1936, I, 1, 999).

CASAȚIA ITALIANĂ I, 4 August 1936

Donațiune sub formă de rentă viageră. Nulitate.

E nulă donațiunea simulată sub forma unei rente pe viață, când donatorul și-a rezervat dreptul de a majora oricând crede el de cuviință quantumul pensunii, deoarece printr-o asemenea facultate a imprimat donațiunii în mod indirect un caracter de revocabilitate (Giur. it., 1936, I, 1, 1053).

CASAȚIA ITALIANĂ II, 4 August 1936

Donațiune cu ocazia unei căsătorii. Instrăinare interzisă. Moartea donatorului. Donatarul nu poate opune această clauză.

Este eficace condiția pusă prin actul de donațiune făcută cu ocazia căsătoriei, de către tatăl donator fiului său, de a nu vinde sau ipoteca bunul donat în timpul căsătoriei. După moartea donatorului, nulitatea ipotecii consimțite de donatar nu poate fi opusă de acesta sau ayant-cause-ii săi cu titlu particular, creditorului (Giur. it., 1936, I, 1, 1012).

CASAȚIA ITALIANĂ III, 20 Mai 1936

Sucesiune. Erede universal. Reprezentanța în justiție.

Când printr'un testament se instituie un erede universal și se lasă și unele legate particulare, reprezentanța în justiție a eredității aparține exclusiv eredelui universal, cât timp legatarii cu titlu particular nu intervin pentru a se apăra de o eventuală leziune a drepturilor lor (Giur. it., 1936, I, 1, 1080).

CASAȚIA ITALIANĂ III, 22 Mai 1936

Vânzare prin persoană interpusă. Dreptul persoanei în favoarea căreia se face vânzarea și al creditorului său.

În caz de vânzare prin persoană interpusă, persoana în favoarea căreia se face vânzarea nu are un drept de proprietate sau alt drept real asupra bunului, ci numai dreptul de a obține dela persoana interpusă, transmiterea imobilului.

În caz de neîndeplinire a acestei obligațiuni are numai un drept la daune.

Același drept îl are și creditorul persoanei în favoarea căreia s'a făcut vânzarea (Giur. it., 1936, I, 1, 1023).

CASAȚIA ITALIANĂ III, 29 Mai 1936

Uzufruct. Modificări accidentale. Folosință mai avantajoasă. Admisibilitate.

Nu sunt interzise uzufructuarului acele modificări accidentale care fără a altera substanța lucrului dat în uzufruct și fără a modifica întrebuintarea pentru care e destinat acel lucru, fac ca folosința lucrului să fie mai avantajoasă (Giur. it., 1936, I, 1, 1018).

CASAȚIA ITALIANĂ III, 30 Iulie 1936

Privilegiul proprietarului asupra mobilelor chiriașului. Condițiuni de exercitare.

Pentru conservarea privilegiului proprietarului asupra mobilelor din imobilul închiriat nu este suficient ca în cele 15 zile dela transportarea mobilelor, proprietarul să facă o somațiune chiriașului, ci trebuie ca în acel termen să procedeze la sechestrarea acelor mobile (Giur. it., 1936, I, 1, 1031).

CASAȚIA FRANCEZA, 30 Iulie 1935.

Faliment. Perioada suspectă. Nulitate de drept. Art. 446 c. com. Garanție constituită pentru o datorie contractată anterior. Nulitate de drept. Recunoașterea datoriei. Novațiunea (lipsa ei). Aprecieri suverană a instanței de fond.

Atunci când printr'un înscris sub semnătură privată, debitorul unei creanțe pentru furnituri s'a recunoscut debitor al unei sume certe pentru soldarea contului și pentru realizarea acestei creanțe și a dobânzilor sale a remis creditorului său acceptate eșalonate pentru garantarea plății cărora a constituit și o garanție asupra fondului său de comerț, hotărîrea care decide că cu toată întrebuintarea în clauze accesorii a termenilor improprii de „împrumutat” pentru a desemna pe debitor și de „rambursare” a sumei datorite pentru a exprima plata, contractul n'a avut drept scop să creeze în sarcina debitorului o obligațiune nouă, ci numai de a confirma o creanță existentă, de a-i fixa cătimea și exigibilitatea, de a stabili moduli cum va fi realizată și a da o garanție, determină astfel în mod suveran încetarea plăților fără a denatura sensul și conținutul vreunei clauze a actului litigios (C. Civ. 1134).

Ca urmare, atunci când debitorul fiind declarat în faliment, din constatările hotărîrii rezultă că garanția a fost constituită după epoca fixată ca fiind aceea a încetării plăților și că datoria garantată a fost contractată anterior, cu drept cuvânt e pronunțată nulitatea acei garanții prin aplicația art. 446 c. com. fr., fără ca judecătorii să aibă obligația suplimentară de a cerceta dacă creditorul a fost de bună credință, nici dacă a avut cunoștința de starea de încetare de plăți a debitorului său (S. 35.1.376).

CASAȚIA FRANCEZA, S. CIV., 24 Februarie 1936.

Domiciliu. Determinare. Schimbare. Declarație dublă. Împrejurări de fapt.

Domiciliul unei persoane într'un loc determinat nu se pierde decât prin dobândirea unui nou domiciliu; intențiunea de a schimba domiciliul nu poate să rezulte decât din dubla declarație prevăzută de art. 104 c. civ. fr. și în lipsa acestei declarațiuni din faptele și împrejurările dovedind în același timp părăsirea competentă a vechiului domiciliu și dobândirea definitivă a unui nou domiciliu (D. H. 1936, 177).

CATRE D-NII ABONAȚI

D-nii abonați ai Revistei sunt rugați stăruitor să achite abonamentul la timp, conform mențiunei de pe copertă, fără a aștepta alte înștiințări personale cari, pe lângă că sunt costisitoare, cer și timp.

Plata se poate face, fie prin mandat poștal direct la Administrația Revistei, str. Artei nr. 5, București, sau la cont CEC nr. 10723 fie prin încasatorii noștri împuterniciți cari sunt: d. Mihail Stama pentru provincii și d. C. Petculescu pentru Capitală cărora rugăm, a li se acorda toată atențiunea când se prezintă în numele nostru.

Când plățile se fac prin încasatorii noștri sus arătați, d-nii abonați sunt rugați să le ceară chitanțe, din chitanțierele purtând stampila administrației, pentru orice sume plătesc, iar când plățile ni se fac prin mandate poștale, sau cont CEC trimițătorii sunt rugați să arate pentru care anume revistă și pe ce anume timp plătesc abonamentul și nr. partidei din registrele noastre.